

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 185 (XXIX) — Nr. 366

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Miercuri, 17 mai 2017

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 57 din 2 februarie 2017 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 100 alin. (1) lit. c) din Codul penal și a dispozițiilor art. 97 alin. (3) lit. c) din Legea nr. 254/2013 privind executarea pedepselor și a măsurilor privative de libertate dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal	2–4
Decizia nr. 139 din 14 martie 2017 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 27 alin. (1) și (5) din Legea nr. 217/2003 pentru prevenirea și combaterea violenței în familie	5–11
Decizia nr. 146 din 14 martie 2017 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 5 alin. (7) teza referitoare la competența Curții de Apel București din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 33/2007 privind organizarea și funcționarea Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei	12–14
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
3.858. — Ordin al ministrului educației naționale pentru modificarea anexei la Ordinul ministrului educației naționale și cercetării științifice nr. 5.825/2016 privind aprobarea listei universităților de prestigiu din alte state.....	15–63
ACTE ALE AUTORITĂȚII DE SUPRAVEGHERE FINANCIARĂ	
640. — Decizie privind sancționarea Societății ASILEX BROKER DE ASIGURARE-REASIGURARE — S.R.L. cu retragerea autorizației de funcționare.....	63–64

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 57**

din 2 februarie 2017

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 100 alin. (1) lit. c)
din Codul penal și a dispozițiilor art. 97 alin. (3) lit. c) din Legea nr. 254/2013
privind executarea pedepselor și a măsurilor privative de libertate dispuse de organele judiciare
în cursul procesului penal**

Valer Dorneanu	— președinte
Marian Enache	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Daniela Ramona Marițiu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Cosmin Grancea.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 100 alin. (1) lit. c) din Codul penal și a dispozițiilor art. 97 alin. (3) lit. c) din Legea nr. 254/2013 privind executarea pedepselor și a măsurilor privative de libertate dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal, excepție ridicată de Judecătoria Oradea — Secția penală, din oficiu, în Dosarul nr. 1.713/271/2016. Excepția formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 529D/2016.

2. La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care solicită respingerea excepției de neconstituționalitate, ca neîntemeiată. Arată că, în motivarea excepției de neconstituționalitate, Judecătoria Oradea — Secția penală invocă Decizia Curții Constituționale nr. 463 din 13 noiembrie 1997. Însă, între dispozițiile declarate neconstituționale prin această decizie și dispozițiile supuse controlului de constituționalitate în cauza de față există mai multe deosebiri. Suspendarea executării pedepsei reprezintă un drept al persoanei acuzate de săvârșirea unei infracțiuni, pe când în cazul liberării condiționate se poate vorbi doar de o vocație, iar nu un drept. Spre deosebire de dispozițiile criticate în prezenta cauză care fac această distincție, în cazul textului de lege declarat neconstituțional prin decizia anterior menționată, acesta nu distingea între situația în care persoana în cauză era în imposibilitatea de a plăti despăgubirile și situația în care aceasta, din rea-credință, nu le achita. De asemenea, în cazul liberării condiționate s-a pronunțat o hotărâre de condamnare definitivă prin care persoana în cauză este obligată la plata despăgubirilor, pe când în situația deciziei de admitere anterior menționate Curtea Constituțională a avut în vedere că persoana în cauză, aflată în stare de judecată și, deci, în situația dovedirii nevinovăției, era în situația de a achita despăgubirile, deși acestea nu erau stabilite printr-o hotărâre de condamnare definitivă. Reprezentantul Ministerului Public

apreciază că diferențele între cele două situații justifică respingerea excepției de neconstituționalitate, ca neîntemeiată. În continuare, acesta susține că dispozițiile criticate sunt în concordanță cu pct. 8 din Recomandarea nr. 22/2003 a Comitetului de miniștri al Consiliului Europei.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

4. Prin Încheierea din data de 15 martie 2016, pronunțată în Dosarul nr. 1.713/271/2016, **Judecătoria Oradea — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 100 alin. (1) lit. c) din Codul penal și a dispozițiilor art. 97 alin. (3) lit. c) din Legea nr. 254/2013 privind executarea pedepselor și a măsurilor privative de libertate dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal**, excepție ridicată de instanța judecătorească, din oficiu, cu ocazia soluționării unei cauze având ca obiect liberarea condiționată.

5. **În motivarea excepției de neconstituționalitate** instanța judecătorească susține că limitarea dreptului la liberare condiționată de plata despăgubirilor civile la care a fost obligat deținutul prin hotărârea de condamnare presupune excluderea de la acest drept a acelor deținuți care nu dețin mijloacele necesare achitării despăgubirii. Astfel, între deținuți se creează o discriminare pe criteriul averii, ajungându-se la situația în care cei care dispun de mijloace materiale suficiente să beneficieze de liberare condiționată, iar cei care nu au asemenea mijloace să fie excluși de la un asemenea drept. În susținerea neconstituționalității dispozițiilor criticate, instanța judecătorească invocă Decizia Curții Constituționale nr. 463 din 13 noiembrie 1997, prin care aceasta a constatat că dispozițiile art. 81 alin. (4) din vechiul Cod penal, care condiționau luarea unei măsuri de politică penală cu grave consecințe, cum este suspendarea condiționată a executării pedepsei, de soluționarea unei probleme de drept extrapenal, creează un regim de discriminare între cetățeni și vine în contradicție cu art. 4 alin. (2) și art. 16 din Constituție. Curtea a constatat că accesul inculpatului la unele măsuri ale politicii penale și ale dreptului penal nu poate fi interzis pe criterii străine justiției penale, cum ar fi acoperirea prejudiciului.

6. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, actul de sesizare a fost comunicat președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

7. **Guvernul** arată că liberarea condiționată nu reprezintă un drept recunoscut condamnatului de a nu executa pedeapsa până la termen, ci un instrument juridic prin care instanța de

judecată chemată să evalueze conduita persoanei condamnate constată că nu mai este necesară continuarea executării pedepsei în regim de detenție până la împlinirea integrală a duratei stabilite cu ocazia condamnării, întrucât condamnatul, prin conduita avută pe toată durata executării, dovedește că a făcut progrese în vederea reintegrării sociale și convinge, astfel, instanța că nu va mai comite infracțiuni, iar liberarea sa anticipată nu prezintă niciun pericol pentru colectivitate. Pe cale de consecință, este dreptul legiuitorului de a stabili regulile privind acordarea liberării condiționate, achitarea obligațiilor civile fiind un element deosebit de important, care poate determina concluzia unei reintegrări cu succes a persoanei în societate după executarea unei fracții mai mici din pedeapsa aplicată de către instanța de judecată. În continuare, apreciază că reglementarea condiției îndeplinirii integrale (nu și parțiale) a obligațiilor civile constituie un element esențial în evaluarea persoanei condamnate în vederea acordării liberării condiționate, deoarece evidențiază o atitudine de regret în legătură cu infracțiunea, consecințele suportate de victimă, dar și disponibilitatea de reparare materială a daunelor produse victimei sau părții vătămate.

8. Totodată, Guvernul consideră că nu se pune problema unei eventuale neconstituționalități a textului de lege criticat, rațiunile expuse în Decizia nr. 463 din 13 noiembrie 1997 nefiind de actualitate. Astfel, este important de evidențiat că noul text legal reglementează împiedicarea acordării liberării condiționate numai în măsura în care persoana cu rea-credință nu își îndeplinește obligațiile civile, nu și în ipoteza în care dovedește că nu a avut nicio posibilitate să le îndeplinească. Așa cum se poate observa, cadrul legal actual introduce drept condiție a liberării condiționate și conduita bună pe toată durata executării pedepsei, conduită care se va aprecia inclusiv prin îndeplinirea obligațiilor civile de către persoana în cauză.

9. **Avocatul Poporului** apreciază că dispozițiile criticate nu aduc atingere principiului constituțional care consacră egalitatea în drepturi a cetățenilor, întrucât normele supuse controlului de constituționalitate se aplică în mod egal tuturor celor aflați în situația prevăzută în ipoteza normei legale, fără nicio discriminare pe considerente arbitrare. Arată că, în cazul pedepsei închisorii, liberarea condiționată poate fi acordată de către instanță, dacă sunt îndeplinite cumulativ patru condiții, printre care și cea prevăzută de prevederile legale criticate, respectiv condamnatul trebuie să își fi executat obligațiile civile stabilite prin hotărârea de condamnare, cu excepția situației când probează că nu a avut nicio posibilitate de a le executa. Pe cale de consecință, în cazul în care persoana condamnată face dovada că nu a avut nicio posibilitate de a executa obligațiile civile stabilite prin hotărârea de condamnare și îndeplinește și celelalte condiții, i se poate acorda liberarea condiționată.

10. Totodată, arată că, chiar dacă sunt îndeplinite toate condițiile prevăzute de art. 100 alin. (1) din Codul penal și de art. 97 alin. (3) din Legea nr. 254/2013, acordarea liberării condiționate nu este obligatorie, ci este lăsată la latitudinea instanței de judecată, ca un mijloc de individualizare a executării pedepsei închisorii. Astfel, instanțele judecătorești interpretează legea, în mod necesar, în procesul soluționării cauzelor cu care au fost investite, interpretarea fiind faza indispensabilă a procesului de aplicare a legii.

11. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând actul de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

12. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

13. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 100 alin. (1) lit. c) din Codul penal și art. 97 alin. (3) lit. c) din Legea nr. 254/2013 privind executarea pedepselor și a măsurilor privative de libertate dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal. Legea nr. 254/2013 a fost publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 514 din 14 august 2013, iar dispozițiile criticate au următorul conținut:

— Art. 100 alin. (1) lit. c) din Codul penal: „*Liberarea condiționată în cazul închisorii poate fi dispusă, dacă: (...)*

c) cel condamnat a îndeplinit integral obligațiile civile stabilite prin hotărârea de condamnare, afară de cazul când dovedește că nu a avut nicio posibilitate să le îndeplinească.”;

— Art. 97 alin. (3) lit. c) din Legea nr. 254/2013: „*Comisia formulează propuneri de liberare condiționată a persoanei condamnate, ținând seama de: (...)*

c) îndeplinirea obligațiilor civile stabilite prin hotărârea de condamnare, în afară de cazul când dovedește că nu a avut nicio posibilitate să le îndeplinească.”.

14. Instanța judecătorească susține că textele criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 16 referitor la egalitatea în drepturi.

15. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că prevederile art. 100 din Codul penal reglementează condițiile liberării condiționate în cazul pedepsei închisorii, iar cele ale art. 97 alin. (3) lit. c) din Legea nr. 254/2013, procedura de acordare a liberării condiționate.

16. În acest context, Curtea reține că liberarea condiționată nu reprezintă un drept recunoscut condamnatului de a nu executa pedeapsa până la termen, ci un instrument juridic prin care instanța de judecată constată că nu mai este necesară continuarea executării pedepsei în regim de detenție până la împlinirea integrală a duratei stabilite prin condamnare, întrucât condamnatul, prin conduita avută pe toată durata executării pedepsei, dovedește că a făcut progrese evidente în vederea reintegrării sociale, iar liberarea sa anticipată nu prezintă niciun pericol pentru colectivitate. Prin Decizia nr. 238 din 21 mai 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 417 din 10 iulie 2013, Curtea a reținut că liberarea condiționată nu este un drept fundamental, ci doar o posibilitate care se aplică facultativ dacă sunt îndeplinite și constatate de către instanță condițiile legale, măsura constituind un stimulent important pentru reeducarea celui condamnat.

17. Sub aspectul condițiilor de acordare, Curtea observă că, spre deosebire de vechea reglementare, noile dispoziții relative la liberarea condiționată în cazul pedepsei închisorii prevăd în sensul că aceasta poate fi dispusă dacă, pe lângă celelalte condiții impuse de legiuitor, cel condamnat a îndeplinit integral obligațiile civile stabilite prin hotărârea de condamnare, afară de cazul când dovedește că nu a avut nicio posibilitate să le îndeplinească. Curtea reține că, potrivit reglementărilor criticate,

această cerință trebuie îndeplinită de cel condamnat numai dacă acțiunea civilă a fost exercitată în cadrul procesului penal, fiind reflectată, în consecință, în hotărârea de condamnare.

18. Din această perspectivă, Curtea constată că urmările săvârșirii unei infracțiuni se circumscriu, pe de-o parte, lezării valorii sociale ocrotite de legea penală, iar, pe de altă parte, provocării unui prejudiciu moral sau material. Apărarea valorilor sociale lezate prin săvârșirea infracțiunii se face prin acțiunea penală, care, potrivit art. 14 alin. (1) din Codul de procedură penală, are ca obiect tragerea la răspundere penală a persoanelor care au săvârșit infracțiuni, iar repararea prejudiciului se realizează prin acțiunea civilă formulată de persoana vătămată, care, potrivit art. 19 alin. (1) din același act normativ, are ca obiect tragerea la răspundere civilă delictuală a persoanelor responsabile potrivit legii civile pentru prejudiciul produs prin comiterea faptei care face obiectul acțiunii penale.

19. Având în vedere aceste aspecte, Curtea reține că principiul general care guvernează răspunderea penală și răspunderea civilă este acela al vinovăției făptuitorului, în cazul de față reflectată în săvârșirea unei fapte pedepsite de legea penală. Astfel, se poate susține că pedeapsa cu închisoarea dispusă prin hotărârea de condamnare vine să compenseze prejudiciul adus valorii sociale lezate prin săvârșirea faptei penale, iar îndeplinirea obligațiilor civile stabilite prin hotărârea de condamnare vine să compenseze prejudiciul concret creat prin săvârșirea aceleiași fapte penale. Pe de altă parte, compensarea prejudiciului creat prin săvârșirea faptei penale exprimă inclusiv cerințele de dreptate și echitate, în sensul că partea care a suferit un prejudiciu material sau moral își vede compensată în acest mod pierderea/suferința.

20. Totodată, Curtea observă că autorul excepției pleacă de la o premisă greșită, aceea că dispozițiile criticate îi exclud de la dreptul de a obține liberarea condiționată pe acei deținuți care nu dețin mijloacele necesare achitării despăgubirilor. Or, din chiar modul de reglementare a acestor dispoziții rezultă că îndeplinirea integrală a obligațiilor civile stabilite prin hotărârea de condamnare este circumstanțiată, tocmai din perspectiva posibilităților financiare individuale ale fiecărui condamnat care

solicită liberarea condiționată, acesta având posibilitatea să dovedească că nu a avut resursele materiale necesare îndeplinirii obligațiilor civile. Astfel, neîndeplinirea acestei condiții va putea fi constatată doar dacă cel condamnat, care solicită liberarea condiționată, nu își îndeplinește cu rea-credință obligațiile civile stabilite prin hotărârea de condamnare, iar nu în toate cazurile, indiferent de existența sau nu a resurselor materiale.

21. În continuare, Curtea reține că autorul excepției a invocat în susținerea admiterii acesteia Decizia Curții Constituționale nr. 463 din 13 noiembrie 1997, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 53 din 6 februarie 1998. Cu acel prilej, Curtea a analizat dispozițiile art. 81 alin. 4 din Codul penal din 1969, care prevedeau că „*În cazul condamnării pentru o infracțiune prin care s-a produs o pagubă, instanța poate dispune suspendarea condiționată a executării pedepsei numai dacă, până la pronunțarea hotărârii, paguba a fost integral reparată sau plata despăgubirii este garantată de o societate de asigurare*”.

22. Curtea constată că din chiar modul de redactare a dispozițiilor legale incidente rezultă diferența de reglementare. Astfel, art. 81 alin. 4 din Codul penal din 1969 nu distinge în funcție de posibilitățile materiale reale ale persoanei în cauză, făcând aplicabilă direct condiția reparării integrale a pagubei. Pe de altă parte, dispozițiile criticate în prezenta cauză, astfel cum s-a arătat, dau posibilitatea celui condamnat să facă dovada imposibilității îndeplinirii obligațiilor civile din lipsa resurselor financiare. Având în vedere aceste aspecte, Curtea apreciază că cele reținute prin Decizia nr. 463 din 13 noiembrie 1997 nu sunt aplicabile în prezenta cauză.

23. În final, Curtea observă că, în jurisprudența sa, prin Decizia nr. 145 din 7 martie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 278 din 17 mai 2013, a statuat că este atributul exclusiv al legiuitorului de a stabili condițiile în care poate fi acordată liberarea condiționată și mijloacele de stimulare a condamnaților în vederea îndeplinirii scopurilor pedepsei, liberarea condiționată nefiind un drept al acestora, ci doar o vocație pe care o au, prin voința legiuitorului.

24. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată, din oficiu, de Judecătoria Oradea — Secția penală în Dosarul nr. 1.713/271/2016 și constată că dispozițiile art. 100 alin. (1) lit. c) din Codul penal și cele ale art. 97 alin. (3) lit. c) din Legea nr. 254/2013 privind executarea pedepselor și a măsurilor privative de libertate dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Judecătoriei Oradea — Secția penală și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I. Pronunțată în ședința din data de 2 februarie 2017.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Daniela Ramona Marițiu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 139

din 14 martie 2017

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 27 alin. (1) și (5)
din Legea nr. 217/2003 pentru prevenirea și combaterea violenței în familie

Valer Dorneanu	— președinte
Marian Enache	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Ioana Marilena Chiorean	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Loredana Veisa.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 27 alin. (1) din Legea nr. 217/2003 pentru prevenirea și combaterea violenței în familie, excepție ridicată de Judecătoria Sectorului 2 București — Secția civilă, din oficiu, în Dosarul nr. 1.715/300/2016 și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 73D/2016.

2. La apelul nominal se constată lipsa părților. Procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Președintele dispune a se face apelul și în dosarele nr. 175D/2016, nr. 196D/2016, nr. 289D/2016 și nr. 316D/2016, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 27 alin. (1) paragraful 1 teza finală și alin. (5) din Legea nr. 217/2003, ridicată, din oficiu, de Judecătoria Brăila — Secția civilă în Dosarul nr. 946/196/2016, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 27 alin. (1) din Legea nr. 217/2003, ridicată, din oficiu, de Judecătoria Zărnești în Dosarul nr. 242/338/2016, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 27 alin. (1) teza întâi din Legea nr. 217/2003, ridicată, din oficiu, de Judecătoria Piatra-Neamț în Dosarul nr. 1.610/279/2016, respectiv excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 27 alin. (1) teza întâi din Legea nr. 217/2003, ridicată de Carmen Mariana Pascu în Dosarul nr. 5.300/4/2016 al Judecătoriei Sectorului 4 București. La apelul nominal se constată lipsa părților. Procedura de citare este legal îndeplinită.

4. Curtea, din oficiu, pune în discuție conexarea dosarelor.

5. Reprezentantul Ministerului Public este de acord cu conexarea cauzelor.

6. Curtea, având în vedere identitatea parțială de obiect a cauzelor, în temeiul art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, dispune conexarea dosarelor nr. 175D/2016, nr. 196D/2016, nr. 289D/2016 și nr. 316D/2016 la Dosarul nr. 73D/2016, care a fost primul înregistrat.

7. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate. În acest sens arată că modificarea adusă prin Legea nr. 351/2015 dispozițiilor criticate privind procedura emiterii ordinului de protecție a avut la bază studii și statistici care au evidențiat faptul că, deși legiuitorul a prevăzut principiul

celerității în soluționarea cererilor având ca obiect ordin de protecție, au existat situații în care cauzele au fost soluționate în termene foarte lungi. Prin instituirea unui termen de soluționare a cererilor de emiterie a unui ordin de protecție, legiuitorul a urmărit o mai bună gestionare a unor astfel de cauze. De altfel, jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului arată că statele au nu numai o obligație negativă pentru a nu împiedica exercitarea drepturilor fundamentale, dar și o obligație pozitivă pentru a asigura o protecție eficientă a drepturilor fundamentale. De asemenea arată că accesul liber la justiție nu este un drept absolut, ci poate fi supus unor limitări, iar Legea nr. 217/2003 a prevăzut o serie de garanții pentru apărarea drepturilor fundamentale, cum ar fi: asistența juridică obligatorie, participarea obligatorie a procurorului, posibilitatea exercitării unei căi de atac și comunicarea obligatorie a hotărârii privind ordinul de protecție. În final, arată că aspectele privind imposibilitatea realizării procedurii de citare, aspecte invocate de instanța de judecată, autoare a excepției de neconstituționalitate care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 73D/2016, țin de aplicarea legii, iar nu de constituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

8. Prin Sentința civilă nr. 550 din 18 ianuarie 2016, pronunțată în Dosarul nr. 1.715/300/2016, **Judecătoria Sectorului 2 București — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 27 alin. (1) din Legea nr. 217/2003 pentru prevenirea și combaterea violenței în familie.** Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată, din oficiu, de instanța judecătorească, într-o cauză având ca obiect soluționarea cererii de emiterie a unui ordin de protecție.

9. Prin Încheierea din 5 februarie 2016, pronunțată în Dosarul nr. 946/196/2016, **Judecătoria Brăila — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 27 alin. (1) paragraful 1 teza finală și alin. (5) din Legea nr. 217/2003 pentru prevenirea și combaterea violenței în familie.** Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată, din oficiu, de instanța judecătorească, într-o cauză având ca obiect soluționarea cererii de emiterie a unui ordin de protecție.

10. Prin Încheierea din 12 februarie 2016, pronunțată în Dosarul nr. 242/338/2016, **Judecătoria Zărnești a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 27 alin. (1) din Legea nr. 217/2003 pentru prevenirea și combaterea violenței în familie.** Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată, din oficiu, de instanța judecătorească, într-o cauză având ca obiect soluționarea cererii de emiterie a unui ordin de protecție.

11. Prin Încheierea din 4 martie 2016, pronunțată în Dosarul nr. 1.610/279/2016, **Judecătoria Piatra-Neamț a sesizat**

Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 27 alin. (1) teza întâi din Legea nr. 217/2003 pentru prevenirea și combaterea violenței în familie. Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată, din oficiu, de instanța judecătorească, într-o cauză având ca obiect soluționarea cererii de emitere a unui ordin de protecție.

12. Prin Sentința civilă nr. 2.730 din 11 martie 2016, pronunțată în Dosarul nr. 5.300/4/2016, **Judecătoria Sectorului 4 București a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 27 alin. (1) din Legea nr. 217/2003 pentru prevenirea și combaterea violenței în familie.** Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de pârâta Carmen Mariana Pascu într-o cauză având ca obiect soluționarea cererii de emitere a unui ordin de protecție.

13. **În motivarea excepției de neconstituționalitate** în dosarele nr. 73D/2016, nr. 175D/2016, nr. 196D/2016 și nr. 289D/2016, instanțele judecătorești, autoare ale excepției de neconstituționalitate, susțin că prevederile de lege criticate contravin dispozițiilor constituționale ale art. 21, art. 24, art. 53 și art. 124, precum și celor ale art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. În acest sens arată, în esență, că dispozițiile de lege criticate obligă instanța să soluționeze, „*în orice situație*”, cererea privind emiterea ordinului de protecție în termen de maximum 72 de ore de la înregistrare. Prin urmare, instanța este obligată nu numai să stabilească primul termen de judecată în maximum 72 de ore de la înregistrarea cererii, ci și să pronunțe o hotărâre de admitere sau, după caz, de respingere a cererii de emitere a ordinului de protecție în maximum 72 de ore de la înregistrare.

14. Instanța de judecată, autoare a excepției de neconstituționalitate în Dosarul nr. 73D/2016, arată că, în cauza dedusă judecării, cererea privind emiterea ordinului de protecție a fost înregistrată la Judecătoria Sectorului 2 București în ziua de vineri, orele 14.00, instanța procedând la citarea părților prin agent procedural (modalitate de citare care nu poate fi înlocuită de citarea prin telefon, e-mail, fax, opinia unanimă în doctrină și în practică judiciară fiind aceea potrivit căreia acestea sunt modalități complementare de citare), precum și la comunicarea prin fax către Baroul București a unei adrese pentru asigurarea asistenței juridice a pârâtului la termenul de judecată. Subliniază faptul că în zilele de sâmbătă și duminică registratura și arhiva instanței de judecată sunt închise.

15. Instanțele judecătorești, autoare ale excepției de neconstituționalitate, susțin că dispozițiile care obligă la soluționarea cererii de emitere a ordinului de protecție în termen de maximum 72 de ore, indiferent de situație, aduc atingere atât dreptului la apărare al pârâtului, cât și dreptului la un proces echitabil al ambelor părți. Astfel, deși potrivit dispozițiilor Legii nr. 217/2003, cererea se poate soluționa și fără citarea părților, aceasta urmează să devină o regulă, în situația în care, de exemplu, astfel de cereri sunt înregistrate pe rolul instanței de judecată în zilele de vineri, iar pârâtul are reședința în altă localitate sau aceasta este necunoscută de către reclamant (de cele mai multe ori reclamantii nu pot furniza date legate de reședință/nr. de telefon sau e-mailul pârâtului), o procedură legală de citare fiind un deziderat în aceste condiții. Mai mult, în situația în care apărătorul din oficiu nu are posibilitatea de a studia dosarul decât în ziua termenului de judecată (având în vedere că emiterea adresei către Barou s-a făcut în cauză vineri, la ora 15,00), iar Arhiva Judecătoriei se închide vinerea la ora 16,00, fiind de asemenea închisă sâmbăta și duminica, nu se poate susține că pârâtul beneficiază de o apărare corespunzătoare.

16. Mai susțin că Legea nr. 217/2003 se completează nu doar cu dispozițiile Codului de procedură civilă, ci și cu cele ale Codului de procedură penală, ceea ce atrage aplicarea tuturor garanțiilor prevăzute de art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, inclusiv aceea de a beneficia de timp suficient pentru pregătirea apărării și de facilitățile necesare pentru pregătirea apărării, unul dintre elementele fundamentale ale pregătirii apărării fiind dreptul de acces la dosarul cauzei, ceea ce include dreptul de a avea acces la toate elementele culese de acuzare și care sunt în favoarea acuzatului. Deși este posibilă emiterea ordinului de protecție chiar în aceeași zi și fără citarea părților, stabilirea *de plano* a unui termen maxim de 72 de ore pentru soluționare conduce la încălcarea drepturilor pârâtului. Și în alte cauze urgente legiuitorul a prevăzut posibilitatea soluționării cererilor fără citare (ca, de exemplu, în cazul ordonanței președințiale), dar această măsură a fost lăsată la latitudinea judecătorului, fără stabilirea unui termen-limită, pe ore, de soluționare a cauzei. Practic, se ajunge în situația în care procedura de citare va fi viciată în majoritatea cauzelor având ca obiect ordin de protecție, ajungându-se la soluționarea cererii fără citare, deși nu s-ar fi impus această măsură. Consecințele emiterii unui ordin de protecție nu sunt similare unei cereri urgente în materie civilă, întrucât se poate dispune, prin admiterea cererii, inclusiv evacuarea din locuință, exercitarea autorității părintești, stabilirea locuinței minorului, interzicerea oricărui contact cu victima, păstrarea unei distanțe minime față de victimă etc., iar nerespectarea acestor măsuri dispuse de instanță poate conduce la reținerea săvârșirii infracțiunii de nerespectare a hotărârilor judecătorești. Prin urmare, având în vedere că, în ipoteza admiterii cererii, nerespectarea de către pârât a măsurilor dispuse de instanță poate conduce la reținerea unei infracțiuni în sarcina acestuia, instanța trebuie să aibă posibilitatea de a aprecia dacă se impune sau nu citarea, dispozițiile de lege criticate îngrădind practic acest drept de apreciere al judecătorului. În materie penală, potrivit dispozițiilor art. 225 din Codul de procedură penală, în cazul inculpatului aflat în stare de reținere, termenul de soluționare a propunerii de arestare preventivă trebuie fixat înainte de expirarea duratei reținerii. Ziua și ora se comunică procurorului care are obligația de a asigura prezența inculpatului în fața judecătorului de drepturi și libertăți. De asemenea, ziua și ora se aduc la cunoștința avocatului inculpatului, căruia, la cerere, i se pune la dispoziție dosarul cauzei pentru studiu. Practic, inclusiv în cazul arestărilor preventive, avocatului inculpatului trebuie să i se pună la dispoziție dosarul, iar arestarea preventivă, în cazul în care s-a dispus măsura reținerii, trebuie soluționată până la expirarea acesteia (respectiv până la împlinirea celor 24 de ore). Cu toate acestea, deși și în materie penală se ajunge la stabilirea unui termen de soluționare a propunerii de arestare preventivă, situația pârâtului din ordinul de protecție nu este similară cu aceea a învinuitului sau inculpatului, întrucât aceștia din urmă sunt în toate cazurile încunoștințați de termenul de judecată, existând, practic, garanția că vor fi aduși în fața instanței. În cererile de emitere a ordinului de protecție, stabilirea unui termen de 72 de ore ar conduce la încălcarea dreptului la apărare al pârâtului, întrucât nu există garanția că acesta este încunoștințat de termen, iar apărătorul din oficiu nu are posibilitatea de a face o apărare efectivă.

17. Totodată, instanțele judecătorești, autoare ale excepției de neconstituționalitate, arată că, prin stabilirea acestui termen maxim de soluționare, se încalcă și dreptul la un proces echitabil al reclamantului, deoarece acesta nu dispune de timpul necesar pentru a-și dovedi pretențiile, modul de administrare a probelor

reprezentând în esență o garanție legată de procedură (art. 6 din Convenție). Textul de lege criticat stabilește soluționarea cauzei în maximum 72 de ore, ceea ce poate conduce la consecințe injuste în situația în care reclamantul, deși are probe în susținerea cererii de emitere a ordinului de protecție (de exemplu, martori sau înscrisuri certificate medico-legale în dovedirea violențelor pretins a fi fost exercitate etc.), nu le poate administra în termenul acordat (de exemplu, pentru că nu s-au eliberat certificatele medico-legale sau martorii nu au putut fi aduși la termen, întrucât reclamantul a fost încunoștințat de termen, spre exemplu, vineri seara, iar termenul era stabilit pentru ziua de luni etc.). Deși a fost reformată în scopul asigurării celerității și ca un mijloc de protecție a victimelor, dispoziția legală criticată tinde să se transforme în contrariul ei, în sensul că i se limitează reclamantului dreptul de acces la o instanță, în sensul art. 6 din Convenție, prin faptul că acesta se găsește de cele mai multe ori în imposibilitatea administrării probelor de pe o zi pe alta, iar instanța de judecată nu se poate pronunța decât în baza probatorului administrat și existent la dosarul cauzei.

18. Ca argument suplimentar în susținerea excepției de neconstituționalitate se arată că proiectul de lege privind ordinul european de protecție, care vine să transpună în legislația națională Directiva 2011/99/UE privind ordinul european de protecție în materie penală, stabilește, în art. 12 alin. (3), faptul că *„Judecata se face de urgență, în camera de consiliu, de un complet format dintr-un singur judecător, cu citarea persoanei protejate și a persoanei care reprezintă un pericol. Neprezentarea persoanelor legal citate nu împiedică soluționarea cauzei.”* Așadar, nici în cererile având ca obiect emiterea unui ordin european de protecție, intenția legiuitorului nu a fost una care să conducă la încălcarea dreptului la apărare și a dreptului la un proces echitabil, citarea fiind obligatorie, iar cererea judecându-se de urgență (nu se stabilește un interval maxim, pe ore, de soluționare a cauzei).

19. În Dosarul nr. 316D/2016, autoarea excepției de neconstituționalitate, pârâta în cadrul soluționării cererii de emitere a unui ordin de protecție, susține că prevederile de lege criticate contravin dispozițiilor constituționale ale art. 21 alin. (3) privind dreptul la un proces echitabil, art. 24 privind dreptul la apărare, precum și celor ale art. 6 privind dreptul la un proces echitabil din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, precizând că drepturile menționate ar trebui în mod efectiv garantate, și nu în mod iluzoriu. În acest sens arată că i s-a respins cererea de amânare a cauzei pentru lipsă de apărare, deși a fost desemnat avocat din oficiu, acesta neavând suficient timp pentru pregătirea apărării. Or, reclamanta a avut suficient timp pentru pregătirea apărării. În aceste condiții consideră că termenul de 72 de ore prevăzut de dispozițiile de lege criticate pentru soluționarea cererii de emitere a unui ordin de protecție nu oferă posibilitatea avocatului desemnat din oficiu de a lua cunoștință de punctul de vedere al pârâtei și nici de a pregăti apărarea, în sensul punerii de acord cu privire la probele ce urmează a fi solicitate instanței.

20. În Dosarul nr. 316D/2016, **Judecătoria Sectorului 4 București** și-a exprimat opinia în sensul că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. În acest sens arată că Legea nr. 217/2003 are ca scop ocrotirea și sprijinirea familiei, dezvoltarea și consolidarea solidarității familiale, bazată pe prietenie, afecțiune și întraajutorare morală și materială a membrilor familiei, care constituie un obiectiv de interes național, iar prevenirea și combaterea violenței în familie fac parte din politica integrată de ocrotire și sprijinire a familiei și reprezintă o importantă problemă de sănătate publică. În Expunerea de

motive a legii se arată că este nevoie de intervenția statului și a întregii societăți civile, prin elaborarea unui act normativ, care, prin măsurile sale punitive, să îi descurajeze pe agresori și să protejeze victimele violenței domestice. Având în vedere scopul elaborării legii pentru prevenirea și combaterea violenței în familie, instanța apreciază că instituirea unui termen scurt pentru soluționarea acestei categorii de litigii nu este de natură să afecteze dreptul la un proces echitabil și dreptul la apărare al părților. În același timp, instanța are în vedere și faptul că Legea nr. 217/2003 instituie un ansamblu de garanții procesuale adecvate și suficiente, cum ar fi, spre exemplu, obligativitatea asistenței juridice a persoanei împotriva căreia se solicită emiterea ordinului de protecție, participarea obligatorie a procurorului la judecarea cererii în fond și în calea de atac, posibilitatea exercitării căii de atac împotriva hotărârii prin care se dispune ordinul de protecție și citarea obligatorie la soluționarea acesteia, comunicarea hotărârii, garanții de natură să asigure respectarea dreptului la apărare și a dreptului la un proces echitabil.

21. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, actele de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

22. **Guvernul** consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece prevederile de lege criticate instituie cu claritate reguli substanțiale și procedurale privind emiterea ordinului de protecție. Astfel, măsurile-obligații sau interdicțiile în discuție pot fi dispuse numai printr-o hotărâre judecătorească, au caracter provizoriu, sunt prevăzute pentru a proteja dreptul la viață, la sănătate, la integritate fizică și psihică al persoanelor victime ale violenței din partea unui membru al familiei, violență care se manifestă sub formele prevăzute de art. 4 din Legea nr. 217/2003. În același sens este și jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, potrivit căreia statele membre nu au doar obligația negativă de a nu împiedica exercițiul deplin al drepturilor fundamentale, ci și o obligație pozitivă de a lua măsurile necesare pentru garantarea unei protecții efective a acestora (a se vedea, spre exemplu, Hotărârea din 14 octombrie 2010, pronunțată în Cauza *A. împotriva Croației*, paragrafele 76 și 77). Totodată, în Expunerea de motive la Legea nr. 217/2003, se arată că este nevoie de „intervenția statului și a întregii societăți civile”, prin elaborarea unui act normativ, care, „prin măsurile sale punitive să îi descurajeze pe agresori” și să protejeze victimele violenței domestice, având în vedere că, potrivit art. 1 alin. (1) și (2) din Legea nr. 217/2003, ocrotirea și sprijinirea familiei, dezvoltarea și consolidarea solidarității familiale, bazată pe prietenie, afecțiune și întraajutorare morală și materială a membrilor familiei, constituie un obiectiv de interes național, iar prevenirea și combaterea violenței în familie fac parte din politica integrată de ocrotire și sprijinire a familiei și reprezintă o importantă problemă de sănătate publică. Prevederile de lege criticate instituie un ansamblu de garanții procesuale adecvate și suficiente, cum ar fi, spre exemplu, obligativitatea asistenței juridice a persoanei împotriva căreia se solicită emiterea ordinului de protecție, potrivit art. 27 alin. (4) din Legea nr. 217/2003, participarea obligatorie a procurorului la judecarea cererii în fond și în calea de atac, posibilitatea exercitării căii de atac împotriva hotărârii prin care se dispune ordinul de protecție și citarea obligatorie la soluționarea acesteia, comunicarea obligatorie a hotărârii, potrivit art. 30 din Legea nr. 217/2003 — garanții de natură să asigure respectarea dreptului la apărare. În aceste condiții, prevederile de lege criticate permit părților interesate să beneficieze de drepturile și garanțiile procesuale

instituite prin lege, în cadrul unui proces, judecat de către o instanță independentă, imparțială și stabilită prin lege, într-un termen scurt, impus de necesitatea restabilirii cu celeritate a ordinii sociale și înlăturării oricărei stări de pericol care afectează siguranța, integritatea fizică și psihică a victimei.

23. **Avocatul Poporului** consideră că dispozițiile de lege criticate sunt constituționale. Astfel, ordinul de protecție reprezintă un instrument juridic cu caracter urgent și provizoriu, prin intermediul căruia pot fi luate măsurile necesare, în scopul de a proteja integritatea fizică și psihică a victimei unui act de violență în familie. Modificarea legislativă — potrivit căreia cererile pentru emiterea ordinului de protecție se judecă de urgență și în orice situație soluționarea acestora nu poate depăși un termen de 72 de ore de la depunerea cererii — oferă un mecanism real pentru respectarea principiului celerității, principiu expres conturat atât în art. 2 din Legea nr. 217/2003, cât și în Codul de procedură civilă. Prevederile de lege criticate sunt instituite pentru apărarea unor valori garantate constituțional, precum viața și integritatea fizică și psihică a persoanei, demnitatea omului, în timp ce exercitarea dreptului la apărare și accesului liber la justiție poate fi supusă anumitor limitări ori restricții sau ingerințe din partea autorităților publice, dacă au un scop legitim și dacă respectă un raport de proporționalitate între mijloacele folosite și obiectivul propus. Astfel, scopul stabilirii principiului soluționării cu celeritate a cererii pentru emiterea ordinului de protecție este protejarea integrității fizice și psihice a victimei, inclusiv pe acelea ale persoanelor vulnerabile, cum ar fi minori sau persoane cu handicap, iar acordarea unor termene mai lungi de soluționare ar determina lipsirea de substanță a dispozițiilor avute de legiuitor vizând înlăturarea stării de pericol. Opțiunea legiuitorului nu a fost de a restrânge accesul liber la justiție, ci exclusiv de protecție a victimei, care să eficientizeze această măsură. În același sens este și jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, potrivit căreia statele membre nu au doar obligația negativă de a nu împiedica exercițiul deplin al drepturilor fundamentale, ci și o obligație pozitivă de a lua măsurile necesare pentru garantarea unei protecții efective a acestora (a se vedea, spre exemplu, Hotărârea din 14 octombrie 2010, pronunțată în Cauza *A. împotriva Croatiei*, paragrafele 76 și 77). Avocatul Poporului mai arată că, în conformitate cu articolul 6 din Convenția europeană pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și cu articolul 47 paragraful al doilea din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, prevederile de lege criticate instituie un ansamblu de garanții procesuale adecvate și suficiente, cum ar fi, spre exemplu, obligativitatea asistenței juridice a persoanei împotriva căreia se solicită emiterea ordinului de protecție, potrivit art. 27 alin. (4) din Legea nr. 217/2003, participarea obligatorie a procurorului la judecarea cererii în fond și în calea de atac, posibilitatea exercitării căii de atac împotriva hotărârii prin care se dispune ordinul de protecție și citarea obligatorie la soluționarea acesteia, comunicarea obligatorie a hotărârii, potrivit art. 30 din Legea nr. 217/2003, republicată, garanții de natură să asigure respectarea dreptului la apărare. În aceste condiții, prevederile de lege criticate permit părților interesate să beneficieze de drepturile și garanțiile procesuale instituite prin lege, în cadrul unui proces, judecat de către o instanță independentă, imparțială și stabilită prin lege, într-un termen scurt, impus de necesitatea restabilirii cu celeritate a ordinii sociale și înlăturării oricărei stări de pericol care afectează siguranța, integritatea fizică și psihică a victimei unui act de violență în familie. În aceste condiții nu poate fi primită nici critica referitoare la încălcarea art. 53 din Constituție, deoarece nu s-a constatat

încălcarea vreunei prevederi constituționale care consacră drepturi sau libertăți fundamentale.

24. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând actele de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

25. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

26. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 27 alin. (1) și (5) din Legea nr. 217/2003 pentru prevenirea și combaterea violenței în familie, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 205 din 24 martie 2014. Dispozițiile art. 27 alin. (1) din Legea nr. 217/2003 au fost modificate prin Legea nr. 351/2015 privind modificarea art. 27 alin. (1) din Legea nr. 217/2003 pentru prevenirea și combaterea violenței în familie, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 979 din 30 decembrie 2015. În prezent, dispozițiile de lege criticate au următorul conținut: „(1) *Cererile pentru emiterea ordinului de protecție se judecă de urgență și, în orice situație, soluționarea acestora nu poate depăși un termen de 72 de ore de la depunerea cererii. Cererile se judecă în camera de consiliu, participarea procurorului fiind obligatorie.[...]*”

(5) *În caz de urgență deosebită, instanța poate emite ordinul de protecție chiar în aceeași zi, pronunțându-se pe baza cererii și a actelor depuse, fără concluziile părților.”*

27. În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale ale art. 21 privind accesul liber la justiție, art. 24 privind dreptul la apărare, art. 53 referitor la restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți și art. 124 privind înfăptuirea justiției, precum și celor ale art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, privind dreptul la un proces echitabil.

28. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că scopul Legii nr. 217/2003, astfel cum este prevăzut la art. 1 alin. (1) din aceasta, îl reprezintă ocrotirea și sprijinirea familiei, dezvoltarea și consolidarea solidarității familiale, bazate pe prietenie, afecțiune și întraajutorare morală și materială a membrilor familiei, ceea ce constituie un obiectiv de interes național. Prevenirea și combaterea violenței în familie fac parte din politica integrată de ocrotire și sprijinire a familiei și reprezintă o importantă problemă de sănătate publică, iar, potrivit art. 1 alin. (3) din lege, statul român elaborează și implementează politici și programe destinate prevenirii și combaterii violenței în familie, precum și protecției victimelor violenței în familie. În vederea realizării acestui obiectiv, Legea nr. 25/2012 privind modificarea și completarea Legii nr. 217/2003 pentru prevenirea și combaterea violenței în familie, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 165 din 13 martie 2012, a introdus în Legea nr. 217/2003 capitolul VII „*Ordinul de protecție*”, care, ulterior republicării Legii nr. 217/2003, a devenit capitolul IV. Rațiunea introducerii reglementării privind ordinul de protecție este, așa cum rezultă din Expunerea de motive la Legea nr. 25/2012, crearea unui instrument juridic civil eficient pentru prevenirea și combaterea violenței în familie, similar cu cele utilizate în alte legislații din

Uniunea Europeană, deoarece, în legislația din România, exista doar protecție penală împotriva violenței în familie și care se exercita în condiții foarte restrictive.

29. Curtea reține că reglementările cuprinse în capitolul IV din Legea nr. 217/2003, republicată, astfel cum au fost introduse prin Legea nr. 25/2012, vizează măsurile care se pot lua pe calea ordinului de protecție (art. 23), durata maximă a acestor măsuri (art. 24), procedura de judecată a cererii de emitere a unui ordin de protecție (art. 25—30), procedura de punere în executare a ordinului de protecție (art. 31 și art. 32), procedura revocării ordinului de protecție sau înlocuirea măsurii dispuse (art. 34), cazurile în care instanța va sesiza de îndată autoritatea publică locală cu atribuții privind protecția copilului (art. 35). Astfel, potrivit art. 23 alin. (1) din Legea nr. 217/2003, *„Persoana a cărei viață, integritate fizică sau psihică ori libertate este pusă în pericol printr-un act de violență din partea unui membru al familiei poate solicita instanței ca, în scopul înlăturării stării de pericol, să emită un ordin de protecție, prin care să se dispună, cu caracter provizoriu, una ori mai multe dintre următoarele măsuri — obligații sau interdicții: a) evacuarea temporară a agresorului din locuința familiei, indiferent dacă acesta este titularul dreptului de proprietate; b) reintegrarea victimei și, după caz, a copiilor, în locuința familiei; c) limitarea dreptului de folosință al agresorului numai asupra unei părți a locuinței comune atunci când aceasta poate fi astfel partajată încât agresorul să nu vină în contact cu victima; d) obligarea agresorului la păstrarea unei distanțe minime determinate față de victimă, față de copiii acesteia sau față de alte rude ale acesteia ori față de reședința, locul de muncă sau unitatea de învățământ a persoanei protejate; e) interdicția pentru agresor de a se deplasa în anumite localități sau zone determinate pe care persoana protejată le frecventează ori le vizitează periodic; f) interzicerea oricărui contact, inclusiv telefonic, prin corespondență sau în orice alt mod, cu victima; g) obligarea agresorului de a preda poliției armele deținute; h) încredințarea copiilor minori sau stabilirea reședinței acestora”*. Potrivit art. 24 alin. (1) din Legea nr. 217/2003, *„Durata măsurilor dispuse prin ordinul de protecție se stabilește de judecător, fără a putea depăși 6 luni de la data emiterii ordinului.”* Procedura de soluționare a cererii de emitere a ordinului de protecție era prevăzută la art. 27, astfel cum a fost introdus prin Legea nr. 25/2012, și care, la alin. (1) prevedea că *„cererile se judecă de urgență, în camera de consiliu, participarea procurorului fiind obligatorie”*. Ulterior, prin Legea nr. 351/2015 privind modificarea art. 27 alin. (1) din Legea nr. 217/2003 pentru prevenirea și combaterea violenței în familie, alin. (1) al art. 27 a dobândit conținutul normativ actual, și anume: *„Cererile pentru emiterea ordinului de protecție se judecă de urgență și, în orice situație, soluționarea acestora nu poate depăși un termen de 72 de ore de la depunerea cererii. Cererile se judecă în camera de consiliu, participarea procurorului fiind obligatorie.”*

30. Curtea reține că, așa cum se precizează în Expunerea de motive a Legii nr. 315/2015, care a introdus obligativitatea soluționării cererii de emitere a unui ordin de protecție în 72 de ore, din Raportul Inspecției judiciare privind aplicarea legislației având ca obiect ordinul de protecție, aprobat de Secția pentru judecătoria a Consiliului Superior al Magistraturii la data de 26 august 2014 (raport care a vizat perioada 12 mai 2012—31 martie 2014, în care pe rolul judecătorilor din România au fost înregistrate 3.629 de cauze având ca obiect emiterea ordinului de protecție, iar la instanțele de control judiciar s-au înregistrat 676 de astfel de cauze), reiese faptul că au existat unele deficiențe cu privire la celeritatea soluționării cererilor de emitere a ordinelor de protecție, a motivării soluției și a

comunicării ordinelor de protecție către structurile din Poliția Română pentru a fi puse în executare. Astfel, potrivit acestui raport, au existat situații în care primul termen de judecată a fost stabilit la un interval foarte mare, „ajungându-se până la 175 de zile”, iar procedura simplificată prevăzută de art. 27 alin. (5) din Legea nr. 217/2003 (care prevede posibilitatea soluționării cererii fără citarea părților, chiar și în aceeași zi când a fost depusă, nemaifiind necesare nici măcar concluziile părților) „a fost în rare situații uzitată de către instanțele de judecată”. Cu privire la durata de soluționare a cauzelor având ca obiect ordin de protecție, în raport s-a constatat că „practica unor instanțe a dovedit că termenul de urgență are un caracter relativ, lăsat la aprecierea judecătorului, fiind raportat la volumul de activitate al instanței, în general, și al completului investit cu soluționarea cauzei, în special”, iar „durata de soluționare a cauzelor la fond a fost de 1—174 zile, iar în calea de atac a fost cuprinsă între 30—310 zile.” Având în vedere acestea, în Expunerea de motive a Legii nr. 351/2015, se precizează că se poate ajunge la situații paradoxale, în care durata de soluționare a dosarului este mai mare decât durata de impunere a ordinului de protecție, lipsind de substanță dispozițiile avute în vedere de legiuitor vizând înlăturarea stării de pericol. Având în vedere constatările cuprinse în raportul întocmit de Inspecția judiciară și aprobat prin Hotărârea Secției pentru judecătoria a Consiliului Superior al Magistraturii, precum și reglementările internaționale care susțin necesitatea adoptării unor măsuri concrete care să eficientizeze protecția persoanelor care sunt victime ale violenței domestice, s-a propus modificarea art. 27 alin. (1) din Legea nr. 217/2003, în sensul stabilirii unui termen de 72 de ore pentru soluționarea cererii de emitere a ordinului de protecție, menit să echilibreze atât necesitatea evaluării temeinice a dosarului de către instanța de judecată, cât și protejarea victimelor violenței în familie.

31. Curtea observă că, anterior instituirii unui termen maxim de 72 de ore pentru soluționarea cererii de emitere a unui ordin de protecție, modificare adusă dispozițiilor art. 27 alin. (1) din Legea nr. 217/2003 prin Legea nr. 351/2015, dispozițiile art. 27 au mai făcut obiect al controlului de constituționalitate, prin Decizia nr. 303 din 28 aprilie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 500 din 7 iulie 2015, Curtea constatând constituționalitatea acestora. La paragraful 19 al acestei decizii, Curtea a reținut că prevederile Legii nr. 217/2003, supuse controlului de constituționalitate, instituie cu claritate reguli substanțiale și procedurale privind emiterea ordinului de protecție, în cazul persoanei a cărei viață, integritate fizică sau psihică ori libertate este pusă în pericol printr-un act de violență din partea unui membru al familiei. Astfel, măsurile-obligații sau interdicțiile în discuție pot fi dispuse numai printr-o hotărâre judecătorească, au caracter provizoriu, sunt prevăzute pentru a proteja dreptul la viață, la sănătate, la integritate fizică și psihică al persoanelor victime ale violenței din partea unui membru al familiei, violență care se manifestă sub formele prevăzute de art. 4 din Legea nr. 217/2003. De asemenea, Curtea a reținut, la paragraful 20 al acestei decizii, că măsurile sau interdicțiile dispuse au caracter temporar, astfel cum rezultă din art. 24 din Legea nr. 217/2003, potrivit căruia *„Durata măsurilor dispuse prin ordinul de protecție se stabilește de judecător, fără a putea depăși 6 luni de la data emiterii ordinului”*, iar *„Dacă hotărârea nu cuprinde nicio mențiune privind durata măsurilor dispuse, acestea vor produce efecte pentru o perioadă de 6 luni de la data emiterii ordinului”*.

32. În cauza de față, în ceea ce privește critica de neconstituționalitate formulată din perspectiva comparației cu măsurile preventive reglementate de Codul de procedură penală, Curtea constată că aceasta nu poate fi primită, întrucât,

așa cum a reținut și prin decizia sus-menționată, la paragraful 24, măsurile-obligații sau interdicțiile prevăzute de Legea nr. 217/2003 au o natură juridică distinctă față de măsurile preventive prevăzute de Codul de procedură penală, fiind dispuse în scopul înlăturării stării de pericol create printr-un act de violență din partea unui membru al familiei, menite să confere siguranța victimei și protejarea intereselor sale, fără a putea fi considerate măsuri de natură penală, aplicate față de agresor. Faptul că un subiect de drept este supus unor restricții sau limitări — de a intra ori folosi o anumită locuință, de a interacționa sau de a se apropia de o anumită persoană ori de a se afla într-un loc determinat — nu reprezintă o sancțiune de natură penală și nu reprezintă o încălcare a libertății individuale. Curtea a mai reținut că „dispozițiile Legii nr. 217/2003 reprezintă expresia exigențelor constituționale prevăzute de art. 22 alin. (1) și art. 23 alin. (1) din Legea fundamentală care garantează dreptul persoanei la integritate fizică și psihică și statuează inviolabilitatea libertății individuale și a siguranței persoanei”.

33. Curtea constată că, întrucât scopul instituirii ordinului de protecție îl reprezintă protejarea dreptului la viață și la integritate fizică și psihică, sunt valabile considerentele de principiu reținute de Curtea Constituțională, în Decizia nr. 511 din 12 decembrie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 75 din 30 ianuarie 2014, prin care a stabilit că, potrivit formulărilor Curții Europene a Drepturilor Omului, dreptul la viață, statuat în art. 2 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, reprezintă „regele drepturilor”, un drept ce consacră una dintre valorile fundamentale ale statelor democratice care alcătuiesc Consiliul Europei, numărându-se printre prevederile primordiale ale Convenției. Mai mult, Curtea de la Strasbourg acordă preeminență, în jurisprudența sa, articolului 2, având în vedere faptul că dreptul la viață se bucură de un statut special printre dispozițiile Convenției pe care aceasta le consideră primordiale. Prin urmare, Curtea Constituțională a reținut că dreptul la viață constituie un atribut inalienabil al persoanei și reprezintă valoarea supremă în ierarhia drepturilor omului, întrucât este un drept fără de care exercitarea celorlalte drepturi și libertăți garantate de Constituție și de instrumentele internaționale de protecție a drepturilor fundamentale ar fi iluzorie, fapt ce determină caracterul axiologic al acestui drept, care cuprinde atât un drept subiectiv, cât și o funcție obiectivă, aceea de principiu călăuzitor al activității statului, acesta din urmă având obligația de a proteja dreptul fundamental la viață al persoanei. Așadar, instituirea termenului de soluționare de 72 ore pentru cererile de emiteră a unui ordin de protecție a avut ca scop protecția persoanei a cărei viață, integritate fizică sau psihică ori libertate este pusă în pericol printr-un act de violență din partea unui membru al familiei.

34. Referitor la invocarea dispozițiilor art. 21 și 24 din Constituție, Curtea reține că autoarele excepției de neconstituționalitate sunt nemulțumite de stabilirea termenului de 72 de ore de judecare a cererii de emiteră a ordinului de protecție, ceea ce, în opinia acestora, nu asigură garanțiile dreptului la un proces echitabil și ale dreptului la apărare. Cu privire la aceste critici, Curtea constată că dispozițiile art. 27 din Legea nr. 217/2003 stabilesc procedura de soluționare a cererii de emiteră a ordinului de protecție, iar, potrivit art. 126 din Constituție, atât competența instanțelor judecătorești, cât și procedura de judecată sunt prevăzute prin lege. Prin Decizia nr. 303 din 28 aprilie 2015, paragraful 25, Curtea a reținut că prevederile de lege criticate instituie un ansamblu de garanții procesuale adecvate și suficiente, cum ar fi, spre exemplu, obligativitatea asistenței juridice a persoanei împotriva căreia se solicită emiteră ordinului de protecție, potrivit art. 27 alin. (4)

din Legea nr. 217/2003, participarea obligatorie a procurorului la judecarea cererii în fond și în calea de atac, posibilitatea exercitării căii de atac împotriva hotărârii prin care se dispune ordinul de protecție și citarea obligatorie la soluționarea acesteia, comunicarea obligatorie a hotărârii, potrivit art. 30 din Legea nr. 217/2003 — garanții de natură să asigure respectarea dreptului la apărare. În aceste condiții, Curtea a constatat că prevederile de lege criticate permit părților interesate să beneficieze de drepturile și garanțiile procesuale instituite prin lege, în cadrul unui proces, judecat de către o instanță independentă, imparțială și stabilită prin lege, într-un termen scurt, impus de necesitatea restabilirii cu celeritate a ordinii sociale și înlăturării oricărei stări de pericol care afectează siguranța, integritatea fizică și psihică a victimei.

35. Cât privește critica referitoare la imposibilitatea respectării termenelor de citare a părților, Curtea reține că aceasta este neîntemeiată, legea oferind suficiente garanții pentru respectarea dreptului la apărare. Astfel, citarea părților se face potrivit regulilor privind citarea în cauze urgente [art. 27 alin. (2) din lege], asistența juridică a persoanei împotriva căreia se solicită ordinul de protecție este obligatorie [art. 27 alin. (4) din lege]. Faptul că, potrivit art. 27 alin. (5) din Legea nr. 217/2003, în caz de urgență deosebită, instanța poate emite ordinul de protecție chiar în aceeași zi, pronunțându-se pe baza cererii și a actelor depuse, fără concluziile părților, nu contravine dispozițiilor constituționale referitoare la dreptul la apărare și la dreptul la un proces echitabil, ci dă exigență respectării dreptului la viață și la integritate fizică și psihică a persoanei, aplicându-se doar în caz de urgență „deosebită”. Dispozițiile art. 27 alin. (5) din Legea nr. 217/2003 dau eficiență protecției persoanei a cărei viață, integritate fizică sau psihică ori libertate este pusă în pericol printr-un act de violență din partea unui membru al familiei, fără de care scopul legii ar fi eludat. Totodată, Curtea reține că judecata cererii de emiteră a unui ordin de protecție se face de urgență și cu precădere, nefiind admisibile probe a căror administrare necesită timp îndelungat, iar, potrivit art. 30 din Legea nr. 217/2003, hotărârea prin care se dispune ordinul de protecție este supusă numai apelului, în termen de 3 zile de la pronunțare, dacă s-a dat cu citarea părților, și de la comunicare, dacă s-a dat fără citarea lor, apelul judecându-se cu citarea părților, iar participarea procurorului este obligatorie.

36. Cu privire la critica de neconstituționalitate privind încălcarea art. 53 din Constituție, referitor la restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, Curtea constată că această critică nu poate fi reținută, deoarece, prin Decizia nr. 303 din 28 aprilie 2015, la paragrafele 21 și 22, a statuat că prevederile de lege criticate sunt instituite pentru apărarea unor valori fundamentale, precum viața și integritatea fizică și psihică a persoanei, demnitatea omului, în timp ce drepturile fundamentale invocate pot fi supuse anumitor limitări ori restricții sau ingerințe din partea autorităților publice, dacă au un scop legitim și dacă respectă un raport de proporționalitate între mijloacele folosite și obiectivul propus. În același timp, potrivit dispozițiilor art. 57 din Constituție, „Cetățenii români, cetățenii străini și apatrizii trebuie să-și exercite drepturile și libertățile constituționale cu bună-credință, fără să încalce drepturile și libertățile celorlalți”. În același sens este și jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, potrivit căreia statele membre nu au doar obligația negativă de a nu împiedica exercițiul deplin al drepturilor fundamentale, ci și o obligație pozitivă de a lua măsurile necesare pentru garantarea unei protecții efective a acestora (a se vedea, spre exemplu, Hotărârea din 14 octombrie 2010, pronunțată în Cauza A. împotriva Croației, paragrafele 76 și 77).

37. În plus, Curtea reține că instanța de contencios al drepturilor omului a sancționat statele membre ale Convenției, în numeroase cazuri, pentru nerespectarea obligației autorităților de a proteja viața de familie a reclamantilor. Astfel, prin Hotărârea din 12 iunie 2008, pronunțată în Cauza *Bevacqua și S. împotriva Bulgariei*, Curtea a constatat încălcarea art. 8 (dreptul la respectarea vieții de familie), cu motivarea că autoritățile bulgare nu au luat măsurile necesare pentru a-l sancționa și pentru a-l ține sub control pe soțul reclamantei, iar faptul că litigiul dintre reclamantă și soțul său a fost considerat „de natură civilă” nu este compatibil cu obligația autorităților de a proteja viața de familie a reclamantilor. De asemenea, prin Hotărârea din 15 septembrie 2009, pronunțată în Cauza *E.S. și alții împotriva Slovaciei*, Curtea a considerat că statul slovac nu i-a acordat reclamantei protecția imediată necesară împotriva violenței soțului ei, cu încălcarea art. 3 (interzicerea tratamentelor inumane sau degradante) și a art. 8 (dreptul la respectarea vieții private și de familie). Totodată, prin Hotărârea din 30 noiembrie 2010, pronunțată în Cauza *Hajduová împotriva Slovaciei*, Curtea reamintește că Slovacia avea obligația de a proteja integritatea fizică și psihică a persoanelor, în special atunci când este vorba despre persoane vulnerabile, mai ales victime ale violenței domestice. Curtea a constatat încălcarea art. 8 (dreptul la respectarea vieții private și de familie) în sensul că, deși amenințările fostului soț al reclamantei nu s-au tradus în acte concrete de violență după eliberarea sa din spital, temerile acesteia privind punerea amenințărilor în practică erau întemeiate, iar autoritățile nu și-au îndeplinit obligația de a-l reține pentru a urma un tratament psihiatric. Prin Hotărârea din 24 aprilie 2012, pronunțată în Cauza *Kaluczka împotriva Ungariei*, Curtea a reținut încălcarea art. 8 (dreptul la respectarea vieții private și de familie), în măsura în care autoritățile maghiare nu au luat suficiente măsuri pentru a o proteja pe reclamantă împotriva violențelor fostul ei partener, în ciuda plângerilor penale formulate împotriva acestuia pentru violență, a cererilor repetate pentru pronunțarea unui ordin de instituire a anumitor restricții și în ciuda deschiderii unei

proceduri civile pentru evacuarea acestuia din apartament. Recent, prin Hotărârea din 2 martie 2017, pronunțată în Cauza *Talpis împotriva Italiei*, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a stabilit că, prin neluarea unor măsuri prompte cu privire la plângerea depusă de reclamantă, autoritățile naționale au lipsit plângerea de orice efect, creând o situație de nepedepsire, care a condus la reluarea actelor de violență. Astfel autoritățile naționale au eșuat în respectarea obligației de a proteja dreptul la viață.

38. Referitor la critica de neconstituționalitate privind încălcarea art. 124 din Constituție, Curtea constată că și aceasta este neîntemeiată, deoarece dispozițiile de lege criticate, care stabilesc un termen maxim de 72 de ore de la înregistrare pentru soluționarea cererii de emiteră a unui ordin de protecție, nu afectează în niciun fel principiul îmfăptuirii justiției în numele legii și nici independența judecătorilor.

39. În final, cu privire la susținerea autoarei excepției din Dosarul nr. 73D/2016, potrivit căreia nici proiectul de lege care transpune Directiva privind ordinul european de protecție nu stabilește un termen de soluționare a cauzei, Curtea reține că Legea nr. 151/2016 privind ordinul european de protecție, precum și pentru modificarea și completarea unor acte normative, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 545 din 20 iulie 2016, care transpune Directiva 2011/99/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 13 decembrie 2011 privind ordinul european de protecție, publicată în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene, seria L, nr. 338 din 21 decembrie 2011, prevede la art. 13 („*Procedura privind recunoașterea ordinului european de protecție*”) alin. (3) că „*Judecata se face de urgență, în camera de consiliu, de un complet format dintr-un singur judecător, cu citarea persoanei protejate, a persoanei care reprezintă un pericol și a procurorului. Neprezentarea persoanelor legal citate nu împiedică soluționarea cauzei.*” Art. 13 se referă, astfel, la cererea de recunoaștere a unui ordin european de protecție emis de statul membru în care a fost dispusă o măsură de protecție.

40. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Judecătoria Sectorului 2 București — Secția civilă, din oficiu, în Dosarul nr. 1.715/300/2016, de Judecătoria Brăila — Secția civilă, din oficiu, în Dosarul nr. 946/196/2016, de Judecătoria Zărnești, din oficiu, în Dosarul nr. 242/338/2016, de Judecătoria Piatra-Neamț, din oficiu, în Dosarul nr. 1.610/279/2016, și de Carmen Mariana Pascu în Dosarul nr. 5.300/4/2016 al Judecătoria Sectorului 4 București și constată că dispozițiile art. 27 alin. (1) și (5) din Legea nr. 217/2003 pentru prevenirea și combaterea violenței în familie sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Judecătoria Sectorului 2 București — Secția civilă, Judecătoria Brăila — Secția civilă, Judecătoria Zărnești, Judecătoria Piatra-Neamț și Judecătoria Sectorului 4 București și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I. Pronunțată în ședința din data de 14 martie 2017.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
prof. univ. dr. VALER DORNEANU

Magistrat-asistent,
Ioana Marilena Chiorean

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 146

din 14 martie 2017

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 5 alin. (7) teza referitoare la competența Curții de Apel București din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 33/2007 privind organizarea și funcționarea Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei

Valer Dorneanu	— președinte
Marian Enache	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Ioana Marilena Chiorean	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Loredana Veisa.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 5 alin. (7) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 33/2007 privind organizarea și funcționarea Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei, teza „*Ordinele și deciziile emise de președinte în exercitarea atribuțiilor sale pot fi atacate în contencios administrativ la Curtea de Apel București*”, excepție ridicată de Filofteia Ciobanu în Dosarul nr. 280/64/2014 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 202D/2016.

2. La apelul nominal răspunde autoarea excepției de neconstituționalitate, Filofteia Ciobanu. Lipsesc celelalte părți. Procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Magistratul-asistent referă asupra cauzei și arată că, la dosar, autoarea excepției a depus cereri prealabile prin care solicită Curții Constituționale următoarele: să ceară de la Comisia Europeană și de la Curtea de Justiție a Uniunii Europene puncte de vedere și date efective în sensul dacă cetățenii vreunui stat membru sunt condiționați în accesul la justiție de instituirea unei competențe teritoriale exclusive a unei instanțe care se află departe de domiciliul reclamantului și dacă în celelalte state membre ale Uniunii Europene autoritățile permit tăierea curentului electric pentru consum casnic; să ceară de la organizațiile de revoluționari, Frontului Salvării Naționale constituit, un punct de vedere în sensul dacă au avut ca ideal pe acela ca autoritățile să tolereze ca cetățenilor români să li se întrerupă curentul electric pentru consumul casnic în locuință.

4. Având cuvântul, autoarea excepției Filofteia Ciobanu solicită admiterea acestor cereri, în conținutul lor integral, precizând că a motivat în drept aceste cereri prin invocarea Directivei 2009/72/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 13 iulie 2009 privind normele comune pentru piața internă a energiei electrice și de abrogare a Directivei 2003/54/CE și a Legii energiei electrice și a gazelor naturale nr. 123/2012, care definește „consumatorul vulnerabil financiar”.

5. Având cuvântul asupra cererilor prealabile formulate de autoarea excepției, reprezentantul Ministerului Public solicită respingerea acestora.

6. Curtea respinge aceste cereri prealabile formulate de autoarea excepției de neconstituționalitate, întrucât Curtea Constituțională nu administrează probe, iar datele solicitate de autoarea excepției nu sunt relevante în analiza constituționalității textului de lege criticat.

7. Având cuvântul asupra excepției de neconstituționalitate, autoarea solicită admiterea acesteia, arătând, în esență, că instituirea unei competențe exclusive a Curții de Apel București aduce prejudicii consumatorului vulnerabil financiar, ceea ce contravine Directivei 2009/72/CE și Legii nr. 123/2012 care a transpus această directivă. Or, potrivit directivei, cel vătămat trebuie să aibă acces facil la o instanță de judecată, pe lângă obligația existenței unei proceduri administrative rapide, ceea ce în România nu există. Așadar, instituirea competenței Curții de Apel București încalcă prevederile constituționale ale art. 1 alin. (3) privind statul de drept și art. 21 privind accesul liber la justiție, iar faptul că instanța apreciază că există posibilitatea judecării în lipsă sau a trimiterii actelor prin poștă reprezintă o ofensă la adresa consumatorului vulnerabil financiar. În final, precizează că, prin Decizia nr. 136 din 10 martie 2015, Curtea Constituțională nu a declarat neconstituțională teza criticată în prezenta cauză.

8. Având cuvântul asupra excepției de neconstituționalitate, reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a acesteia, deoarece dispozițiile de lege criticate reprezintă norme de procedură, iar legiuitorul poate institui reguli speciale de procedură, precum instituirea competenței exclusive a Curții de Apel București, la fel cum a procedat, spre exemplu, și în cazul Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 24/2008 privind accesul la propriul dosar și deconspirarea Securității sau al Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 34/2006 privind atribuirea contractelor de achiziție publică, a contractelor de concesiune de lucrări publice și a contractelor de concesiune de servicii.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

9. Prin Încheierea din 4 februarie 2015, pronunțată în Dosarul nr. 280/64/2014 (transmisă Curții Constituționale la data de 11 februarie 2016), **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 5 alin. (7) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 33/2007, teza „Ordinele și deciziile emise de președinte în exercitarea atribuțiilor sale pot fi atacate în contencios administrativ la Curtea de Apel București”**. Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de reclamanta Filofteia Ciobanu într-o cauză de contencios administrativ având ca obiect soluționarea cererii de suspendare a executării unor decizii și ordine ale președintelui Agenției Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei.

10. În motivarea excepției de neconstituționalitate, autoarea acesteia susține că prevederile de lege criticate contravin dispozițiilor constituționale ale art. 1 alin. (3) privind statul de drept și art. 21 alin. (1)—(3) privind accesul liber la justiție, deoarece stabilesc competența teritorială a Curții de Apel București pentru atacarea ordinelor și deciziilor emise de președintele Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei. Or, competența de soluționare a cererii în contencios administrativ ar trebui să aparțină curții de apel de la domiciliul reclamantului, potrivit art. 10 alin. (3) din Legea contenciosului

administrativ nr. 554/2004 și art. 11 din Codul de procedură civilă. În acest sens arată că art. 83 lit. k) din Legea nr. 76/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă dispune imperativ că, de la data intrării în vigoare a Codului de procedură civilă, orice dispoziție contrară, chiar cuprinsă în legi speciale, se abrogă. În consecință, începând cu data de 15 februarie 2013, Curtea de Apel București nu mai are competența prevăzută de art. 5 alin. (7) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 33/2007.

11. Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, stabilirea unei competențe teritoriale exclusive în favoarea unei instanțe din București nefiind de natură să afecteze accesul liber la justiție al reclamantului, în condițiile în care normele de procedură oferă garanții pentru exercitarea acestui acces prin instituirea, de exemplu, a posibilității depunerii acțiunii prin poștă sau e-mail, prin posibilitatea de a solicita judecarea cauzei în lipsă, prin dreptul de a primi toate actele de procedură întreprinse de partea adversă, prin posibilitatea de a solicita efectuarea sau expedierea prin poștă de copii de pe actele din dosar, prin posibilitatea de a solicita acordarea ajutorului public judiciar sub forma achitării onorariului de avocat în situația în care cheltuielile procesului (inclusiv cele de deplasare) influențează semnificativ starea materială a reclamantului etc.

12. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

13. **Guvernul** consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, sens în care invocă deciziile Curții Constituționale nr. 1 din 8 februarie 1994 și nr. 115 din 6 martie 2014.

14. **Avocatul Poporului** apreciază că excepția de neconstituționalitate este inadmisibilă, în temeiul art. 29 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, deoarece, prin Decizia nr. 136 din 10 martie 2015, Curtea a declarat neconstituționale prevederile art. 5 alin. (7) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 33/2007.

15. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile autoarei excepției de neconstituționalitate, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

16. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

17. Obiectul excepției de neconstituționalitate, astfel cum este menționat în încheierea de sesizare, îl constituie dispozițiile art. 5 alin. (7) teza „*Ordinele și deciziile emise de președinte în exercitarea atribuțiilor sale pot fi atacate în contencios administrativ la Curtea de Apel București*” din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 33/2007 privind organizarea și funcționarea Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 337 din 18 mai 2007, modificată și completată prin art. I pct. 1 și 2 din Legea nr. 160/2012 pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 33/2007 privind modificarea și completarea Legii energiei electrice nr. 13/2007 și Legii gazelor nr. 351/2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 685 din 3 octombrie 2012, dispoziții care au următorul conținut: „*Ordinele și deciziile emise de președinte în exercitarea*

atribuțiilor sale pot fi atacate în contencios administrativ la Curtea de Apel București, în termen de 30 de zile de la data publicării acestora în Monitorul Oficial al României, Partea I, respectiv de la data la care au fost notificate părților interesate.” Prin Decizia nr. 136 din 10 martie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 315 din 8 mai 2015, Curtea Constituțională a admis excepția de neconstituționalitate și a constatat că prevederile art. 5 alin. (7) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 33/2007 privind organizarea și funcționarea Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei, prin care se stabilește un termen pentru atacarea în contencios administrativ a actelor administrative cu caracter normativ emise de președintele Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei în exercitarea atribuțiilor sale, sunt neconstituționale. Având în vedere acestea, precum și motivarea autoarei excepției de neconstituționalitate din prezenta cauză, Curtea reține că obiect al excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 5 alin. (7) teza referitoare la competența Curții de Apel București din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 33/2007 privind organizarea și funcționarea Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei.

18. În opinia autoarei excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor din Constituție cuprinse în art. 1 alin. (3) privind statul de drept și art. 21 alin. (1)—(3) privind accesul liber la justiție.

19. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că, prin Decizia nr. 136 din 10 martie 2015, precitată, a admis excepția de neconstituționalitate și a constatat că prevederile art. 5 alin. (7) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 33/2007 privind organizarea și funcționarea Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei, prin care se stabilește un termen pentru atacarea în contencios administrativ a actelor administrative cu caracter normativ emise de președintele Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei în exercitarea atribuțiilor sale, sunt neconstituționale. La paragrafele 17 și 18 ale acestei decizii, Curtea a reținut că textul art. 5 alin. (7) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 33/2007 nu face distincție între actele administrative cu caracter individual sau cu caracter normativ, ambele categorii de acte fiind supuse aceluiași termen de decădere de 30 de zile pentru a putea fi atacate pe calea contenciosului administrativ. Actele administrative cu caracter normativ vor scăpa controlului judecătoresc, întrucât, după expirarea termenului de 30 de zile, împotriva acestora nu se va mai putea exercita nicio acțiune directă, deoarece, în virtutea principiului *specialia generalibus derogant*, nu pot fi aplicate prevederile legii generale în condițiile existenței unei legi speciale care fixează expres un anumit termen. Prin urmare, Curtea a constatat că prevederile de lege criticate introduc o derogare de la principiul constituțional al controlului judecătoresc al actelor administrative ale autorităților publice, prin stabilirea termenului de 30 de zile pentru contestarea actelor administrative cu caracter normativ, fără ca această excepție să fie expres prevăzută de art. 126 alin. (6) din Constituție.

20. În prezenta cauză însă, autoarea excepției de neconstituționalitate critică teza referitoare la competența Curții de Apel București, prevăzută de dispozițiile art. 5 alin. (7) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 33/2007, întrucât, în opinia sa, competența de soluționare a cererii în contencios administrativ ar trebui să aparțină curții de apel de la domiciliul reclamantului, potrivit art. 10 alin. (3) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, iar nu Curții de Apel București. Cu privire la această critică, Curtea reține că stabilirea, prin textul de lege criticat, a competenței materiale speciale a Curții de Apel București, pentru soluționarea acțiunilor împotriva ordinelor și deciziilor emise de președintele Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei în exercitarea atribuțiilor sale, nu este de natură să afecteze accesul liber la justiție al

reclamantului. În conformitate cu art. 126 alin. (2) din Constituție, competența instanțelor judecătorești și procedura de judecată sunt prevăzute numai prin lege. Astfel, legiuitorul este liber să stabilească anumite competențe speciale, fără ca prin aceasta să încalce, *de plano*, dreptul la un proces echitabil.

21. De altfel, potrivit jurisprudenței constante a Curții Constituționale și a Curții Europene a Drepturilor Omului, dreptul de acces la instanță nu este unul absolut. Astfel, prin Decizia nr. 1 din 8 februarie 1994, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 69 din 16 martie 1994, Curtea Constituțională a stabilit că instituirea unor condiții procedurale pentru exercitarea dreptului de sesizare a instanței nu echivalează cu încălcarea art. 21 din Constituție, referitor la accesul liber la justiție. S-a reținut, astfel, că stabilirea unor condiționări pentru introducerea acțiunilor în justiție nu constituie o încălcare a dreptului de acces liber la justiție. Mai mult, Curtea a statuat că liberul acces la justiție presupune accesul la mijloacele procedurale prin care se înfăptuiește justiția, fiind de competență exclusivă a legiuitorului de a institui regulile de desfășurare a procesului în fața instanțelor judecătorești, soluție ce rezultă din dispozițiile art. 126 alin. (2) din Constituție. De asemenea, în jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, exemplu fiind Hotărârea din 26 ianuarie 2006, pronunțată în Cauza *Lungoci împotriva României*, paragraful 36, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 588 din 7 iulie 2006, s-a arătat că accesul liber la justiție implică, prin natura sa, o reglementare din partea statului și poate fi supus unor limitări, atât timp cât nu este atinsă însăși substanța dreptului.

22. Referitor la invocarea faptului că, pentru reclamantul care are domiciliul în altă localitate, este îngreunat accesul la justiție prin stabilirea competenței speciale în favoarea Curții de Apel București, Curtea constată că această critică este neîntemeiată, deoarece normele de procedură oferă garanții pentru exercitarea accesului la justiție prin instituirea, de exemplu, a posibilității depunerii cererii de chemare în judecată prin poștă, curier, fax sau prin poștă electronică, prin comunicarea către reclamant a întâmpinării, prin posibilitatea de a solicita judecarea cauzei în lipsă, prin posibilitatea de a solicita efectuarea sau expedierea prin poștă de copii de pe actele din dosar etc. Astfel, Curtea constată că instituirea competenței materiale speciale în favoarea Curții de Apel București, pentru soluționarea acțiunilor împotriva ordinelor și deciziilor emise de președintele Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul

Energiei în exercitarea atribuțiilor sale, competență prevăzută de textul de lege criticat, nu poate fi considerată drept o negare a efectivității dreptului de acces la justiție, ci aceasta constituie o expresie a obligativității exercitării drepturilor și libertăților cu bună-credință, în limitele instituite de lege.

23. Curtea observă că, și în alte materii, legiuitorul a instituit competența materială specială a Curții de Apel București, de exemplu, prin dispozițiile art. 19 alin. (7) din Legea concurenței nr. 21/1996, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 153 din 29 februarie 2016, care prevăd că deciziile adoptate de Consiliul Concurenței în plen vor putea fi atacate în procedura de contencios administrativ la Curtea de Apel București sau prin dispozițiile art. 2 alin. (3) din Legea nr. 297/2004 privind piața de capital, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 571 din 29 iunie 2004, potrivit cărora „Orice persoană fizică sau juridică, dacă se consideră vătămată în drepturile sale recunoscute de lege printr-un act administrativ sau prin refuzul nejustificat al C.N.V.M. de a-i rezolva cererea referitoare la un drept recunoscut de lege, se poate adresa în contencios administrativ la Curtea de Apel București.”

24. Pentru aceleași considerente, Curtea constată că și critica de neconstituționalitate invocată prin raportare la art. 1 alin. (3) din Constituție privind statul de drept este neîntemeiată.

25. În final, autoarea excepției de neconstituționalitate solicită Curții Constituționale să constate că, ulterior intrării în vigoare a Legii nr. 76/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 365 din 30 mai 2012, dispozițiile de lege criticate nu mai pot fi aplicate, deoarece, potrivit art. 83 lit. k) din Legea nr. 76/2012, „La data intrării în vigoare a Codului de procedură civilă se abrogă: [...] k) orice alte dispoziții contrare, chiar dacă sunt cuprinse în legi speciale”; or, potrivit art. 10 alin. (3) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.154 din 7 decembrie 2004, cu modificările și completările ulterioare, „Reclamantul se poate adresa instanței de la domiciliul său sau celei de la domiciliul pârâtului.” Cu privire la această solicitare, Curtea constată că nu reprezintă o veritabilă critică de neconstituționalitate, ci vizează o pretinsă neconcordanță între anumite prevederi de lege. Or, potrivit art. 2 alin. (1) și (2) din Legea nr. 47/1992, Curtea Constituțională asigură controlul constituționalității legilor, fiind neconstituționale prevederile actelor care încalcă dispozițiile sau principiile Constituției.

26. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Filofteia Ciobanu în Dosarul nr. 280/64/2014 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal și constată că dispozițiile art. 5 alin. (7) teza referitoare la competența Curții de Apel București din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 33/2007 privind organizarea și funcționarea Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 14 martie 2017.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Ioana Marilena Chiorean

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL EDUCAȚIEI NAȚIONALE

ORDIN

pentru modificarea anexei la Ordinul ministrului educației naționale și cercetării științifice nr. 5.825/2016 privind aprobarea listei universităților de prestigiu din alte state

În temeiul art. 216 alin. (2) lit. f) din Legea educației naționale nr. 1/2011, cu modificările și completările ulterioare,

în conformitate cu Legea nr. 200/2004 privind recunoașterea diplomelor și calificărilor profesionale pentru profesiile reglementate în România, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul Hotărârii Guvernului nr. 49/1999 privind înființarea Centrului Național de Recunoaștere și Echivalare a Diplomelor,

având în vedere prevederile Ordinului ministrului educației, cercetării și tineretului nr. 4.022/2008*) privind aprobarea Regulamentului de organizare și funcționare a Centrului Național de Recunoaștere și Echivalare a Diplomelor și a Metodologiei de recunoaștere și echivalare a diplomelor, certificatelor și titlurilor științifice, cu modificările ulterioare,

în temeiul Hotărârii Guvernului nr. 26/2017 privind organizarea și funcționarea Ministerului Educației Naționale,

ministrul educației naționale emite prezentul ordin.

Art. I. — Anexa la Ordinul ministrului educației naționale și cercetării științifice nr. 5.825/2016 privind aprobarea listei universităților de prestigiu din alte state, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 980 din 7 decembrie 2016, se modifică și se înlocuiește cu anexa care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. II. — Consiliul Național de Atestare a Titlurilor, Diplomelor și Certificatelor Universitare, Direcția Generală Învățământ Universitar, Centrul Național de Recunoaștere și Echivalare a Diplomelor și instituțiile de învățământ superior duc la îndeplinire prevederile prezentului ordin.

Art. III. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul educației naționale,
Pavel Năstase

București, 4 mai 2017.
Nr. 3.858.

*) Ordinul ministrului educației, cercetării și tineretului nr. 4.022/2008 nu a fost publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I.

LISTA
universităților de prestigiu din alte state

Nr.	Țara	Denumirea oficială	Numele universității în limba engleză sau franceză, alte nume alternative sau anterioare
1	Australia	Australian National University	The Australian National University
2	Australia	Bond University	Bond University
3	Australia	Charles Darwin University	Charles Darwin University
4	Australia	Curtin University	Curtin University of Technology
5	Australia	Deakin University	Deakin University
6	Australia	Flinders University	Flinders University
7	Australia	Griffith University	Griffith University
8	Australia	James Cook University	James Cook University - North Queensland
9	Australia	La Trobe University	La Trobe University
10	Australia	Macquarie University	Macquarie University
11	Australia	Monash University	Monash University
12	Australia	Queensland University of Technology	Queensland University of Technology

*) Anexa este reprodusă în facsimil.

Nr.	Țara	Denumirea oficială	Numele universității în limba engleză sau franceză, alte nume alternative sau anterioare
13	Australia	Royal Melbourne Institute of Technology	RMIT University
14	Australia	Swinburne University of Technology	Swinburne University of Technology
15	Australia	University of Adelaide	The University of Adelaide
16	Australia	University of Melbourne	The University of Melbourne
17	Australia	University of New South Wales	The University of New South Wales
18	Australia	University of Newcastle	The University of Newcastle
19	Australia	University of Queensland	The University of Queensland
20	Australia	University of South Australia	University of South Australia
21	Australia	University of Sydney	The University of Sydney
22	Australia	University of Tasmania	University of Tasmania
23	Australia	University of Technology Sydney	University of Technology Sydney
24	Australia	University of Western Australia	The University of Western Australia
25	Australia	University of Western Sydney	University of Western Sydney / Western Sydney University
26	Australia	University of Wollongong	University of Wollongong

Nr.	Țara	Denumirea oficială	Numele universității în limba engleză sau franceză, alte nume alternative sau anterioare
27	Canada	Dalhousie University	Dalhousie University
28	Canada	McGill University	McGill University
29	Canada	McMaster University	McMaster University
30	Canada	Queen's University	Queen's University
31	Canada	Simon Fraser University	Simon Fraser University
32	Canada	Université Concordia	Concordia University
33	Canada	Université de Montréal	University of Montreal
34	Canada	Université d'Ottawa / University of Ottawa	University of Ottawa
35	Canada	Université du Québec	University of Quebec
36	Canada	Université Laval	Laval University
37	Canada	University of Alberta	University of Alberta
38	Canada	University of British Columbia	University of British Columbia
39	Canada	University of Calgary	The University of Calgary
40	Canada	University of Guelph	University of Guelph

Nr.	Țara	Denumirea oficială	Numele universității în limba engleză sau franceză, alte nume alternative sau anterioare
41	Canada	University of Manitoba	University of Manitoba
42	Canada	University of Saskatchewan	University of Saskatchewan
43	Canada	University of Toronto	University of Toronto
44	Canada	University of Victoria	University of Victoria
45	Canada	University of Waterloo	University of Waterloo
46	Canada	University of Western Ontario	The University of Western Ontario
47	Canada	York University / Université York	York University
48	Confederația Elvețiană	École Polytechnique Fédérale de Lausanne	Swiss Federal Institute of Technology Lausanne
49	Confederația Elvețiană	Eidgenössische Technische Hochschule Zürich	Swiss Federal Institute of Technology Zurich
50	Confederația Elvețiană	Universität Basel	University of Basel
51	Confederația Elvețiană	Universität Bern / Université de Berne	University of Bern
52	Confederația Elvețiană	Universität St. Gallen	University of St. Gallen
53	Confederația Elvețiană	Universität Zürich	University of Zurich
54	Confederația Elvețiană	Université de Fribourg / Universität Freiburg	University of Fribourg

Nr.	Țara	Denumirea oficială	Numele universității în limba engleză sau franceză, alte nume alternative sau anterioare
55	Confederația Elvețiană	Université de Genève	University of Geneva
56	Confederația Elvețiană	Université de Lausanne	University of Lausanne
57	Emiratele Arabe Unite	الجامعة الأميركية في الشارقة	American University of Sharjah
58	Emiratele Arabe Unite	امعة الإمارات العربية المتحدة	United Arab Emirates University
59	Emiratele Arabe Unite	امعة خليفة	Khalifa University / Khalifa University of Science, Technology & Research
60	Federația Rusă	Московский государственный институт международных отношений	Moscow State Institute of International Relations (MGIMO University)
61	Federația Rusă	Московский государственный технический университет им. Н. Э. Баумана	Bauman Moscow State Technical University
62	Federația Rusă	Московский государственный университет имени М. В. Ломоносова	Lomonosov Moscow State University
63	Federația Rusă	Московский Физико-Технический институт	Moscow Institute of Physics and Technology State University
64	Federația Rusă	Национальный исследовательский Томский политехнический университет	National Research Tomsk Polytechnic University
65	Federația Rusă	Национальный исследовательский университет "Высшая школа экономики"	National Research University – Higher School of Economics
66	Federația Rusă	Национальный исследовательский ядерный университет "МИФИ"	National Research Nuclear University (Moscow Engineering Physics Institute)

Nr.	Țara	Denumirea oficială	Numele universității în limba engleză sau franceză, alte nume alternative sau anterioare
67	Federația Rusă	Новосибирский государственный университет	Novosibirsk State University
68	Federația Rusă	Санкт-Петербургский государственный университет	Saint Petersburg State University
69	Federația Rusă	Санкт-Петербургский Политехнический Университет Петра Великого	Peter the Great Saint-Petersburg Polytechnic University
70	Federația Rusă	Томский государственный университет	Tomsk State University
71	Filipine	Unibersidad ng Pilipinas / Pamantasan ng Pilipinas	University of the Philippines
72	Japonia	一橋大学	Hitotsubashi University
73	Japonia	九州大学	Kyushu University
74	Japonia	京都大学	Kyoto University
75	Japonia	北海道大学	Hokkaido University
76	Japonia	千葉大学	Chiba University
77	Japonia	名古屋大学	Nagoya University
78	Japonia	大阪大学	Osaka University
79	Japonia	大阪市立大学	Osaka City University
80	Japonia	岡山大学	Okayama University

Nr.	Țara	Denumirea oficială	Numele universității în limba engleză sau franceză, alte nume alternative sau anterioare
81	Japonia	広島大学	Hiroshima University
82	Japonia	慶應義塾大学	Keio University
83	Japonia	早稲田大学	Waseda University
84	Japonia	東京医科歯科大学	Tokyo Medical and Dental University
85	Japonia	東京大学	University of Tokyo
86	Japonia	東京工業大学	Tokyo Institute of Technology
87	Japonia	東京理科大学	Tokyo University of Science
88	Japonia	東北大学	Tohoku University
89	Japonia	横浜市立大学	Yokohama City University
90	Japonia	神戸大学	Kobe University
91	Japonia	筑波大学	University of Tsukuba
92	Japonia	首都大学東京	Tokyo Metropolitan University
93	Malaezia	Universiti Kebangsaan Malaysia	The National University of Malaysia
94	Malaezia	Universiti Malaya	University of Malaya

Nr.	Țara	Denumirea oficială	Numele universității în limba engleză sau franceză, alte nume alternative sau anterioare
95	Malaezia	Universiti Putra Malaysia	Universiti Putra Malaysia
96	Malaezia	Universiti Sains Malaysia	University of Science, Malaysia
97	Malaezia	Universiti Teknologi Malaysia	University of Technology, Malaysia
98	Noua Zeelandă	Te Kunenga ki Pūrehuroa	Massey University
99	Noua Zeelandă	Te Wānanga Aronui o Tāmaki Makau Rau	Auckland University of Technology
100	Noua Zeelandă	Te Whare Wanaka o Aoraki	Lincoln University
101	Noua Zeelandă	Te Whare Wānanga o Otāgo	University of Otago
102	Noua Zeelandă	Te Whare Wānanga o Tāmaki Makaurau	The University of Auckland
103	Noua Zeelandă	Te Whare Wānanga o Te Ūpoko o te Ika a Māui	Victoria University of Wellington
104	Noua Zeelandă	Te Whare Wānanga o Waikato	University of Waikato
105	Noua Zeelandă	Te Whare Wānanga o Waitaha	University of Canterbury
106	Regatul Arabiei Saudite	امعة الملك عبد العزيز	King Abdulaziz University
107	Regatul Arabiei Saudite	امعة الملك عبد العزيز	King Saud University
108	Regatul Arabiei Saudite	امعة الملك عبد الله للعلوم و التقنية	King Abdullah University of Science and Technology

Nr.	Țara	Denumirea oficială	Numele universității în limba engleză sau franceză, alte nume alternative sau anterioare
109	Regatul Arabiei Saudite	امعة الملك فهد للبترول و المعادن	King Fahd University of Petroleum & Minerals
110	Regatul Bahrain	امعة الخليج	Arabian Gulf University / Persian gulf University
111	Regatul Belgiei	Katholieke Universiteit Leuven	Catholic University of Leuven (Dutch-speaking)
112	Regatul Belgiei	Université Catholique de Louvain	Catholic University of Leuven (French-speaking)
113	Regatul Belgiei	Université de Liège	University of Liège
114	Regatul Belgiei	Université Libre de Bruxelles	Free University of Bruxelles (French-speaking)
115	Regatul Belgiei	Universiteit Antwerpen	University of Antwerp
116	Regatul Belgiei	Universiteit Gent	Ghent University
117	Regatul Belgiei	Vrije Universiteit Brussel	Free University of Bruxelles (Dutch-speaking)
118	Regatul Danemarcei	Aalborg Universitet	Aalborg University
119	Regatul Danemarcei	Aarhus Universitet	Aarhus University
120	Regatul Danemarcei	Danmarks Tekniske Universitet	Technical University of Denmark
121	Regatul Danemarcei	Københavns Universitet	University of Copenhagen
122	Regatul Danemarcei	Syddansk Universitet	University of Southern Denmark

Nr.	Țara	Denumirea oficială	Numele universității în limba engleză sau franceză, alte nume alternative sau anterioare
123	Regatul Norvegiei	Norges teknisk-naturvitenskapelige universitet	Norwegian University of Science and Technology
124	Regatul Norvegiei	Universitetet i Bergen	University of Bergen
125	Regatul Norvegiei	Universitetet i Oslo (Det Kongelige Frederiks Universitet)	University of Oslo
126	Regatul Norvegiei	Universitetet i Tromsø / Romssa universitehta	University of Tromsø - The Arctic University of Norway
127	Regatul Spaniei	Euskal Herriko Unibertsitatea / Universidad del País Vasco	University of the Basque Country
128	Regatul Spaniei	Real Universidade de Santiago de Compostela	University of Santiago de Compostela
129	Regatul Spaniei	Universidad Autónoma de Madrid	Autonomous University of Madrid
130	Regatul Spaniei	Universidad Carlos III de Madrid	Charles III University of Madrid
131	Regatul Spaniei	Universidad Complutense de Madrid	Complutense University of Madrid
132	Regatul Spaniei	Universidad de Granada	University of Granada
133	Regatul Spaniei	Universidad de Navarra	University of Navarra
134	Regatul Spaniei	Universidad de Zaragoza	University of Zaragoza / Saragossa University
135	Regatul Spaniei	Universitat Autònoma de Barcelona	Autonomous University of Barcelona
136	Regatul Spaniei	Universitat de Barcelona	University of Barcelona

Nr.	Țara	Denumirea oficială	Numele universității în limba engleză sau franceză, alte nume alternative sau anterioare
137	Regatul Spaniei	Universitat de València	University of Valencia
138	Regatul Spaniei	Universitat Politècnica de Catalunya	Polytechnic University of Catalonia
139	Regatul Spaniei	Universitat Politècnica de València	Polytechnic University of Valencia
140	Regatul Spaniei	Universitat Pompeu Fabra	University of Pompeu Fabra
141	Regatul Spaniei	Universitat Rovira i Virgili	Rovira i Virgili University
142	Regatul Suediei	Chalmers tekniska högskola	Chalmers University of Technology
143	Regatul Suediei	Göteborgs universitet	University of Gothenburg
144	Regatul Suediei	Handelshögskolan i Stockholm	Stockholm School of Economics
145	Regatul Suediei	Karolinska institutet	Karolinska Institute
146	Regatul Suediei	Kungliga Tekniska högskolan	Royal Institute of Technology
147	Regatul Suediei	Linköpings universitet	Linköping University
148	Regatul Suediei	Lunds universitet	Lund University
149	Regatul Suediei	Stockholms universitet	Stockholm University
150	Regatul Suediei	Sveriges lantbruksuniversitet	Swedish University of Agricultural Sciences

Nr.	Țara	Denumirea oficială	Numele universității în limba engleză sau franceză, alte nume alternative sau anterioare
151	Regatul Suediei	Umeå Universitet	Umeå University
152	Regatul Suediei	Uppsala universitet	Uppsala University
153	Regatul Thailandei	จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย / Chulalongkon Mahawitthayalai	Chulalongkorn University
154	Regatul Thailandei	มหาวิทยาลัยมหิดล	Mahidol University
155	Regatul Unit al Marii Britanii și al Irlandei de Nord	Aston University	Aston University
156	Regatul Unit al Marii Britanii și al Irlandei de Nord	Birkbeck, University of London	Birkbeck, University of London
157	Regatul Unit al Marii Britanii și al Irlandei de Nord	Brunel University	Brunel University
158	Regatul Unit al Marii Britanii și al Irlandei de Nord	City, University of London	City University of London
159	Regatul Unit al Marii Britanii și al Irlandei de Nord	Goldsmiths, University of London	Goldsmiths University of London
160	Regatul Unit al Marii Britanii și al Irlandei de Nord	Heriot-Watt University	Heriot-Watt University
161	Regatul Unit al Marii Britanii și al Irlandei de Nord	Imperial College of Science, Technology and Medicine	Imperial College London
162	Regatul Unit al Marii Britanii și al Irlandei de Nord	King's College London	King's College London
163	Regatul Unit al Marii Britanii și al Irlandei de Nord	Lancaster University	University of Lancaster
164	Regatul Unit al Marii Britanii și al Irlandei de Nord	London School of Economics and Political Science	London School of Economics and Political Science

Nr.	Țara	Denumirea oficială	Numele universității în limba engleză sau franceză, alte nume alternative sau anterioare
165	Regatul Unit al Marii Britanii și al Irlandei de Nord	London School of Hygiene & Tropical Medicine	London School of Hygiene and Tropical Medicine
166	Regatul Unit al Marii Britanii și al Irlandei de Nord	Loughborough University	Loughborough University
167	Regatul Unit al Marii Britanii și al Irlandei de Nord	Newcastle University	Newcastle University (University of Newcastle upon Tyne)
168	Regatul Unit al Marii Britanii și al Irlandei de Nord	Oilthigh Srath Chluaidh	University of Strathclyde
169	Regatul Unit al Marii Britanii și al Irlandei de Nord	Ollscoil na Banríona, Béal Feirste	Queen's University Belfast
170	Regatul Unit al Marii Britanii și al Irlandei de Nord	Oxford Brookes University	Oxford Brookes University
171	Regatul Unit al Marii Britanii și al Irlandei de Nord	Prifysgol Abertawe	Swansea University
172	Regatul Unit al Marii Britanii și al Irlandei de Nord	Prifysgol Aberystwyth	Aberystwyth University
173	Regatul Unit al Marii Britanii și al Irlandei de Nord	Prifysgol Bangor	Bangor University
174	Regatul Unit al Marii Britanii și al Irlandei de Nord	Prifysgol Caerdydd	Cardiff University
175	Regatul Unit al Marii Britanii și al Irlandei de Nord	Queen Mary, University of London	Queen Mary, U. of London
176	Regatul Unit al Marii Britanii și al Irlandei de Nord	Royal Holloway, University of London	Royal Holloway, University of London
177	Regatul Unit al Marii Britanii și al Irlandei de Nord	SOAS University of London	School of Oriental and African Studies, University of London
178	Regatul Unit al Marii Britanii și al Irlandei de Nord	St George's Hospital Medical School	St George's, University of London

Nr.	Țara	Denumirea oficială	Numele universității în limba engleză sau franceză, alte nume alternative sau anterioare
179	Regatul Unit al Marii Britanii și al Irlandei de Nord	University College London	University College London
180	Regatul Unit al Marii Britanii și al Irlandei de Nord	University of Aberdeen	University of Aberdeen
181	Regatul Unit al Marii Britanii și al Irlandei de Nord	University of Bath	University of Bath
182	Regatul Unit al Marii Britanii și al Irlandei de Nord	University of Birmingham	University of Birmingham
183	Regatul Unit al Marii Britanii și al Irlandei de Nord	University of Bristol	University of Bristol
184	Regatul Unit al Marii Britanii și al Irlandei de Nord	University of Cambridge	University of Cambridge
185	Regatul Unit al Marii Britanii și al Irlandei de Nord	University of Dundee	University of Dundee
186	Regatul Unit al Marii Britanii și al Irlandei de Nord	University of Durham	Durham University
187	Regatul Unit al Marii Britanii și al Irlandei de Nord	University of East Anglia	University of East Anglia
188	Regatul Unit al Marii Britanii și al Irlandei de Nord	University of Edinburgh	University of Edinburgh
189	Regatul Unit al Marii Britanii și al Irlandei de Nord	University of Essex	University of Essex
190	Regatul Unit al Marii Britanii și al Irlandei de Nord	University of Exeter	University of Exeter
191	Regatul Unit al Marii Britanii și al Irlandei de Nord	University of Glasgow	University of Glasgow
192	Regatul Unit al Marii Britanii și al Irlandei de Nord	University of Kent	University of Kent

Nr.	Țara	Denumirea oficială	Numele universității în limba engleză sau franceză, alte nume alternative sau anterioare
193	Regatul Unit al Marii Britanii și al Irlandei de Nord	University of Leeds	University of Leeds
194	Regatul Unit al Marii Britanii și al Irlandei de Nord	University of Leicester	University of Leicester
195	Regatul Unit al Marii Britanii și al Irlandei de Nord	University of Liverpool	University of Liverpool
196	Regatul Unit al Marii Britanii și al Irlandei de Nord	University of Manchester	University of Manchester
197	Regatul Unit al Marii Britanii și al Irlandei de Nord	University of Nottingham	University of Nottingham
198	Regatul Unit al Marii Britanii și al Irlandei de Nord	University of Oxford	University of Oxford
199	Regatul Unit al Marii Britanii și al Irlandei de Nord	University of Reading	University of Reading
200	Regatul Unit al Marii Britanii și al Irlandei de Nord	University of Sheffield	University of Sheffield
201	Regatul Unit al Marii Britanii și al Irlandei de Nord	University of Southampton	University of Southampton
202	Regatul Unit al Marii Britanii și al Irlandei de Nord	University of St Andrews	University of St. Andrews
203	Regatul Unit al Marii Britanii și al Irlandei de Nord	University of Stirling	University of Stirling
204	Regatul Unit al Marii Britanii și al Irlandei de Nord	University of Surrey	University of Surrey
205	Regatul Unit al Marii Britanii și al Irlandei de Nord	University of Sussex	University of Sussex
206	Regatul Unit al Marii Britanii și al Irlandei de Nord	University of Warwick	University of Warwick

Nr.	Țara	Denumirea oficială	Numele universității în limba engleză sau franceză, alte nume alternative sau anterioare
207	Regatul Unit al Marii Britanii și al Irlandei de Nord	University of York	University of York
208	Regiunea Administrativă Specială Hong Kong	香港城市大學	City University of Hong Kong
209	Regiunea Administrativă Specială Hong Kong	香港大學	The University of Hong Kong
210	Regiunea Administrativă Specială Hong Kong	香港浸會大學	Hong Kong Baptist University
211	Regiunea Administrativă Specială Hong Kong	香港理工大學	Hong Kong Polytechnic University
212	Regiunea Administrativă Specială Hong Kong	香港科技大學	Hong Kong University of Science and Technology
213	Republica Africa de Sud	Iyunivesithi Yasekapa / Universiteit van Kaapstad	University of Cape Town
214	Republica Africa de Sud	Universiteit van Stellenbosch / University of Stellenbosch	Stellenbosch University
215	Republica Africa de Sud	University of KwaZulu-Natal	University of KwaZulu-Natal
216	Republica Africa de Sud	University of the Witwatersrand, Johannesburg	University of the Witwatersrand
217	Republica Arabă a Egiptului	الجامعة الأمريكية بالقاهرة	The American University in Cairo
218	Republica Arabă a Egiptului	امعة القاهرة	Cairo University
219	Republica Argentina	Pontificia Universidad Católica Argentina "Santa María de los Buenos Aires"	Pontifical Catholic University of Argentina
220	Republica Argentina	Universidad Austral	Austral University

Nr.	Țara	Denumirea oficială	Numele universității în limba engleză sau franceză, alte nume alternative sau anterioare
221	Republica Argentina	Universidad de Belgrano	University of Belgrano
222	Republica Argentina	Universidad de Buenos Aires	University of Buenos Aires
223	Republica Argentina	Universidad de Palermo	University of Palermo
224	Republica Austria	Karl-Franzens-Universität Graz	University of Graz
225	Republica Austria	Leopold Auenbrugger Medizinische Universität Graz	Medical University of Graz
226	Republica Austria	Leopold-Franzens-Universität Innsbruck	University of Innsbruck
227	Republica Austria	Medizinische Universität Wien	Medical University of Vienna
228	Republica Austria	Technische Universität Wien	Vienna University of Technology
229	Republica Austria	Universität Wien	University of Vienna
230	Republica Belarus	Белару́скі дзяржаўны ўніверсітэт / Белору́сский госуда́рственный университе́т	Belarus State University
231	Republica Cehă	Univerzita Karlova / Universitas Carolina / Karls-Universität	Charles University
232	Republica Chile	Pontificia Universidad Católica de Chile	Pontifical Catholic University of Chile
233	Republica Chile	Universidad de Chile	University of Chile
234	Republica Chile	Universidad de Santiago de Chile	University of Santiago

Nr.	Țara	Denumirea oficială	Numele universității în limba engleză sau franceză, alte nume alternative sau anterioare
235	Republica Columbia	La Pontificia Universidad Javeriana	Pontificia Universidad Javeriana
236	Republica Columbia	Universidad Externado de Colombia	Externado University of Colombia
237	Republica Columbia	Universidad Nacional de Colombia	National University of Colombia
238	Republica Coreea	한양대학교 / 漢陽大學校	Hanyang University
239	Republica Coreea	가톨릭대학교	Catholic University of Korea
240	Republica Coreea	경희대학교 / 慶熙大學校	Kyung Hee University
241	Republica Coreea	고려대학교 / 高麗大學校	Korea University
242	Republica Coreea	광주과학기술원	Gwangju Institute of Science and Technology
243	Republica Coreea	동국대학교 / 東國大學校	Dongguk University
244	Republica Coreea	부산대학교 / 釜山大學校	Pusan National University (Busan National University)
245	Republica Coreea	서강대학교 / 西江大學校	Sogang University
246	Republica Coreea	서울대학교 / 서울大學校	Seoul National University
247	Republica Coreea	성균관대학교 / 成均館大學校	Sungkyunkwan University
248	Republica Coreea	연세대학교 / 延世大學校	Yonsei University

Nr.	Țara	Denumirea oficială	Numele universității în limba engleză sau franceză, alte nume alternative sau anterioare
249	Republica Coreea	이화여자대학교 梨花女子大學校	/ Ewha Womans University
250	Republica Coreea	중앙대학교 / 中央大學校	Chung-Ang University / Central University
251	Republica Coreea	포항공과대학교 浦項工科大學校	/ Pohang University of Science and Technology
252	Republica Coreea	한국과학기술원 / 카이스트	Korea Advanced Institute of Science and Technology
253	Republica Coreea	한국외국어대학교	Hankuk (Korea) University of Foreign Studies
254	Republica Costa Rica	Universidad de Costa Rica	University of Costa Rica
255	Republica Croația	Sveučilište u Zagrebu / Universitas Studiorum Zagrabiensis	University of Zagreb
256	Republica Elenă	Αριστοτέλειο Πανεπιστήμιο Θεσσαλονίκης	Aristotle University of Thessaloniki
257	Republica Elenă	Εθνικό και Καποδιστριακό Πανεπιστήμιο Αθηνών	National and Kapodistrian University of Athens
258	Republica Elenă	Εθνικό Μετσόβιο Πολυτεχνείο	National (Metsovian) Technical University of Athens
259	Republica Estonia	Tartu Ülikool	University of Tartu
260	Republica Federală Germania	Albert-Ludwigs-Universität Freiburg	University of Freiburg
261	Republica Federală Germania	Christian-Albrechts-Universität zu Kiel	University of Kiel
262	Republica Federală Germania	Eberhard Karls Universität Tübingen	University of Tübingen

Nr.	Țara	Denumirea oficială	Numele universității în limba engleză sau franceză, alte nume alternative sau anterioare
263	Republica Federală Germania	Freie Universität Berlin	Free University of Berlin
264	Republica Federală Germania	Friedrich-Alexander-Universität Erlangen-Nürnberg	University of Erlangen-Nuremberg
265	Republica Federală Germania	Friedrich-Schiller-Universität Jena	University of Jena
266	Republica Federală Germania	Georg-August-Universität Göttingen	University of Goettingen
267	Republica Federală Germania	Goethe-Universität Frankfurt am Main	University of Frankfurt
268	Republica Federală Germania	Gottfried Wilhelm Leibniz Universität Hannover	University of Hanover
269	Republica Federală Germania	Heinrich-Heine-Universität Düsseldorf	University of Düsseldorf
270	Republica Federală Germania	Humboldt-Universität zu Berlin	Humboldt University of Berlin
271	Republica Federală Germania	Johannes Gutenberg-Universität Mainz	University of Mainz
272	Republica Federală Germania	Julius-Maximilians-Universität Würzburg	University of Würzburg
273	Republica Federală Germania	Justus-Liebig-Universität Giessen	University of Giessen
274	Republica Federală Germania	Karlsruher Institut für Technologie	Karlsruhe Institute of Technology
275	Republica Federală Germania	Ludwig-Maximilians-Universität München	University of Munich
276	Republica Federală Germania	Martin-Luther-Universität Halle-Wittenberg	University of Halle-Wittenberg

Nr.	Țara	Denumirea oficială	Numele universității în limba engleză sau franceză, alte nume alternative sau anterioare
277	Republica Federală Germania	Medizinische Hochschule Hannover	Hannover Medical School
278	Republica Federală Germania	Philipps-Universität Marburg	University of Marburg
279	Republica Federală Germania	Rheinische Friedrich-Wilhelms-Universität Bonn	University of Bonn
280	Republica Federală Germania	Rheinisch-Westfälische Technische Hochschule Aachen	RWTH Aachen University
281	Republica Federală Germania	Ruhr-Universität Bochum	Ruhr University Bochum
282	Republica Federală Germania	Ruprecht-Karls-Universität Heidelberg	University of Heidelberg
283	Republica Federală Germania	Technische Universität Berlin	Technical University of Berlin
284	Republica Federală Germania	Technische Universität Braunschweig	Braunschweig University of Technology / University of Brunswick – Institute of Technology
285	Republica Federală Germania	Technische Universität Darmstadt	Darmstadt University of Technology
286	Republica Federală Germania	Technische Universität Dresden	Dresden University of Technology
287	Republica Federală Germania	Technische Universität München	Technical University Munich
288	Republica Federală Germania	Universität Bayreuth	University of Bayreuth
289	Republica Federală Germania	Universität Bielefeld	University of Bielefeld
290	Republica Federală Germania	Universität Bremen	University of Bremen

Nr.	Țara	Denumirea oficială	Numele universității în limba engleză sau franceză, alte nume alternative sau anterioare
291	Republica Federală Germania	Universität Hamburg	University of Hamburg
292	Republica Federală Germania	Universität Konstanz	University of Konstanz
293	Republica Federală Germania	Universität Leipzig	University of Leipzig
294	Republica Federală Germania	Universität Mannheim	University of Mannheim
295	Republica Federală Germania	Universität Potsdam	University of Potsdam
296	Republica Federală Germania	Universität Regensburg	University of Regensburg
297	Republica Federală Germania	Universität Rostock	University of Rostock
298	Republica Federală Germania	Universität Stuttgart	University of Stuttgart
299	Republica Federală Germania	Universität Ulm	University of Ulm
300	Republica Federală Germania	Universität zu Köln	University of Cologne (University of Koeln)
301	Republica Federală Germania	Westfälische Wilhelms-Universität Münster	University of Münster
302	Republica Federativă a Braziliei	Universidade de São Paulo	University of São Paulo
303	Republica Federativă a Braziliei	Universidade Estadual de Campinas	State University of Campinas
304	Republica Federativă a Braziliei	Universidade Estadual Paulista "Júlio de Mesquita Filho"	São Paulo State University

Nr.	Țara	Denumirea oficială	Numele universității în limba engleză sau franceză, alte nume alternative sau anterioare
305	Republica Braziliei Federativă a	Universidade Federal de Minas Gerais	Federal University of Minas Gerais
306	Republica Braziliei Federativă a	Universidade Federal do Rio de Janeiro	Federal University of Rio de Janeiro
307	Republica Braziliei Federativă a	Universidade Federal do Rio Grande do Sul	Federal University of Rio Grande do Sul
308	Republica Finlanda	Aalto-yliopisto / Aalto-universitetet	Aalto University
309	Republica Finlanda	Helsingin yliopisto / Helsingfors universitet	University of Helsinki
310	Republica Finlanda	Itä-Suomen yliopisto	University of Eastern Finland (Kuopio University)
311	Republica Finlanda	Jyväskylän yliopisto	University of Jyväskylä
312	Republica Finlanda	Lappeenrannan teknillinen yliopisto / Lappeenrannan teknillinen korkeakoulu	Lappeenranta University of Technology
313	Republica Finlanda	Oulun yliopisto	University of Oulu
314	Republica Finlanda	Tampereen teknillinen yliopisto	Tampere University of Technology
315	Republica Finlanda	Turun yliopisto / Åbo universitet	University of Turku
316	Republica Franceză	Aix-Marseille Université	Aix-Marseille University
317	Republica Franceză	CentraleSupélec	Ecole Centrale de Paris
318	Republica Franceză	Communauté Université Grenoble Alpes	Community Grenoble Alpes University

Nr.	Țara	Denumirea oficială	Numele universității în limba engleză sau franceză, alte nume alternative sau anterioare
319	Republica Franceză	École des Ponts ParisTech	École des ponts ParisTech
320	Republica Franceză	École Nationale Supérieure des Mines de Paris (MINES ParisTech)	École Nationale Supérieure des Mines de Paris
321	Republica Franceză	École Normale Supérieure de Lyon	École Normale Supérieure de Lyon
322	Republica Franceză	École Normale Supérieure de Paris	École Normale Supérieure de Paris
323	Republica Franceză	École Normale Supérieure Paris-Saclay	Ecole Normale Supérieure de Cachan
324	Republica Franceză	École Polytechnique	École Polytechnique
325	Republica Franceză	Ecole Supérieure de Physique et de Chimie Industrielles de la ville de Paris	The City of Paris Industrial Physics and Chemistry Higher Educational Institution
326	Republica Franceză	Institut d'études politiques de Paris	Paris Institute of Political Studies
327	Republica Franceză	Institut national des sciences appliquées de Lyon	Institut National des Sciences Appliquées de Lyon
328	Republica Franceză	Toulouse School of Economics	Toulouse School of Economics - Toulouse 1 University Capitole
329	Republica Franceză	Université Bordeaux 1 Sciences et Technologies	University of Bordeaux 1
330	Republica Franceză	Université Claude Bernard Lyon 1	Claude Bernard University - Lyon 1
331	Republica Franceză	Université de Lorraine	University of Lorraine
332	Republica Franceză	Université de Montpellier 1	University of Montpellier 1

Nr.	Țara	Denumirea oficială	Numele universității în limba engleză sau franceză, alte nume alternative sau anterioare
333	Republica Franceză	Université de Nice-Sophia Antipolis	University of Nice Sophia Antipolis
334	Republica Franceză	Université de Strasbourg	University of Strasbourg
335	Republica Franceză	Université de Versailles-Saint-Quentin-en-Yvelines	Versailles Saint-Quentin-en-Yvelines University
336	Republica Franceză	Université Joseph Fourier	Joseph Fourier University - Grenoble 1
337	Republica Franceză	Université Paris I Panthéon-Sorbonne	Panthéon-Sorbonne University
338	Republica Franceză	Université Paris VII - Diderot	University of Paris Diderot - Paris 7
339	Republica Franceză	Université Paris-Dauphine	Paris Dauphine University - Paris 9
340	Republica Franceză	Université Paris-Descartes Paris-V	University of Paris Descartes - Paris 5
341	Republica Franceză	Université Paris-Sorbonne (Paris IV)	Paris-Sorbonne University - Paris 4
342	Republica Franceză	Université Paris-Sud 11	University of Paris Sud - Paris 11
343	Republica Franceză	Université Paul Sabatier	Paul Sabatier University - Toulouse 3
344	Republica Franceză	Université Pierre et Marie Curie	Pierre and Marie Curie University - Paris 6
345	Republica India	भारतीय तांत्रिक संस्था मुंबई / भारतीय प्रौद्योगिकी संस्थान मुंबई	Indian Institute of Technology Bombay
346	Republica India	भारतीय प्रौद्योगिकी संस्थान गुवाहाटी	Indian Institute of Technology Guwahati

Nr.	Țara	Denumirea oficială	Numele universității în limba engleză sau franceză, alte nume alternative sau anterioare
347	Republica India	भारतीय प्रौद्योगिकी संस्थान कानपुर	Indian Institute of Technology Kanpur
348	Republica India	भारतीय प्रौद्योगिकी संस्थान दिल्ली	Indian Institute of Technology Delhi
349	Republica India	भारतीय प्रौद्योगिकी संस्थान रुड़की	Indian Institute of Technology Roorkee
350	Republica India	भारतीय विज्ञान संस्थान	Indian Institute of Science
351	Republica India	भारतीय प्रौद्योगिकी संस्थान खरगपुर / भारतीय प्रौद्योगिकी संस्थान, खड़गपुर	Indian Institute of Technology Kharagpur
352	Republica India	இந்திய தொழில்நுட்ப கழகம் மெட்ராஸ் / भारतीय प्रौद्योगिकी संस्थान मद्रास	Indian Institute of Technology Madras
353	Republica Indonezia	Institut Teknologi Bandung	Bandung Institute of Technology
354	Republica Indonezia	Universitas Indonesia	University of Indonesia
355	Republica Irlanda	An Coláiste Ollscoile, Baile Átha Cliath	University College Dublin
356	Republica Irlanda	Coláiste na hOllscoile, Corcaigh	University College Cork – National University of Ireland, Cork
357	Republica Irlanda	Coláiste na Tríonóide, Baile Átha Cliath	Trinity College Dublin
358	Republica Irlanda	Ollscoil Chathair Bhaile Átha Cliath	Dublin City University
359	Republica Irlanda	Ollscoil Luimnigh	University of Limerick

Nr.	Țara	Denumirea oficială	Numele universității în limba engleză sau franceză, alte nume alternative sau anterioare
360	Republica Irlanda	Ollscoil na hÉireann, Gaillimh	National University of Ireland, Galway
361	Republica Islamică Iran	دانشگاه تهران	University of Tehran
362	Republica Islamică Iran	دانشگاه صنعتی امیرکبیر	Amirkabir University of Technology (Tehran Polytechnic)
363	Republica Islamică Iran	دانشگاه صنعتی شریف	Sharif University of Technology
364	Republica Islamică Iran	دانشگاه علم و صنعت ایران	Iran University of Science and Technology
365	Republica Italiană	Alma Mater Studiorum Università di Bologna	University of Bologna
366	Republica Italiană	Politecnico di Milano	Polytechnic Institute of Milan
367	Republica Italiană	Politecnico di Torino	Polytechnic University of Turin
368	Republica Italiană	Sapienza – Università di Roma	Sapienza University of Rome
369	Republica Italiană	Scuola Normale Superiore di Pisa	Scuola Normale of Pisa
370	Republica Italiană	Università Cattolica del Sacro Cuore	Catholic University of the Sacred Heart
371	Republica Italiană	Università degli Studi di Ferrara	University of Ferrara
372	Republica Italiană	Università degli Studi di Firenze	University of Florence
373	Republica Italiană	Università degli Studi di Milano	University of Milan

Nr.	Țara	Denumirea oficială	Numele universității în limba engleză sau franceză, alte nume alternative sau anterioare
374	Republica Italiană	Università degli Studi di Napoli Federico II	University of Naples Federico II
375	Republica Italiană	Università degli Studi di Padova	University of Padua
376	Republica Italiană	Università degli Studi di Palermo	University of Palermo
377	Republica Italiană	Università degli Studi di Parma	University of Parma
378	Republica Italiană	Università degli Studi di Pavia	University of Pavia
379	Republica Italiană	Università degli Studi di Perugia	University of Perugia
380	Republica Italiană	Università degli Studi di Roma Tor Vergata	University of Rome Tor Vergata (University of Rome II)
381	Republica Italiană	Università degli Studi di Salerno	University of Salerno
382	Republica Italiană	Università degli Studi di Torino	University of Turin
383	Republica Italiană	Università degli Studi di Trento	University of Trento
384	Republica Italiană	Università degli Studi Milano-Bicocca	University of Milano-Bicocca
385	Republica Italiană	Università di Pisa	University of Pisa
386	Republica Italiană	Università Vita-Salute San Raffaele	Vita-Salute San Raffaele University
387	Republica Kazahstan	Әл-Фараби атындағы Қазақ Ұлттық Университеті / Казахский национальный университет имени аль-Фараби	Al-Farabi Kazakh National University

Nr.	Țara	Denumirea oficială	Numele universității în limba engleză sau franceză, alte nume alternative sau anterioare
388	Republica Kazahstan	Қ. И. Сәтбаев атындағы Қазақ Ұлттық техникалық университеті / Казахский национальный технический университет имени К. И. Сатпаева	Kazakh National Research Technical University After K.I.Satpayev
389	Republica Kazahstan	Л.Н. Гумилев атындағы Еуразия ұлттық университеті	L.N. Gumilyov Eurasian National University
390	Republica Libaneză	American University of Beirut / بيروت في الأميركية الجامعة	American University of Beirut
391	Republica Libaneză	Université Saint-Joseph de Beyrouth	Saint Joseph University
392	Republica Lituania	Vilniaus Universitetas	Vilnius University
393	Republica Peru	Pontificia Universidad Católica del Perú	Pontifical Catholic University of Peru
394	Republica Peru	Universidad Peruana "Los Andes"	"Los Andes" Peruvian University
395	Republica Polonă	Uniwersytet Jagielloński	Jagiellonian University
396	Republica Polonă	Uniwersytet Warszawski	University of Warsaw
397	Republica Populară Chineză	北京理工大学 / 北京理工大學	Beijing Institute of Technology
398	Republica Populară Chineză	上海交通大学	Shanghai Jiao Tong University
399	Republica Populară Chineză	上海大学	Shanghai University
400	Republica Populară Chineză	东北师范大学	Northeast Normal University

Nr.	Țara	Denumirea oficială	Numele universității în limba engleză sau franceză, alte nume alternative sau anterioare
401	Republica Populară Chineză	东华大学	Donghua University
402	Republica Populară Chineză	东南大学	Southeast University
403	Republica Populară Chineză	中南大学	Central South University
404	Republica Populară Chineză	中国人民大学 / 中國人民大學	Renmin University of China
405	Republica Populară Chineză	中国农业大学	China Agricultural University
406	Republica Populară Chineză	中国地质大学	China University of Geosciences (Wuhan)
407	Republica Populară Chineză	中国海洋大学	Ocean University of China
408	Republica Populară Chineză	中国科学技术大学	University of Science and Technology of China
409	Republica Populară Chineză	中山大学	Sun Yat-sen University (Zhongshan University)
410	Republica Populară Chineză	兰州大学	Lanzhou University
411	Republica Populară Chineză	北京化工大学	Beijing University of Chemical Technology
412	Republica Populară Chineză	北京协和医学院	Peking Union Medical College
413	Republica Populară Chineză	北京大学	Peking University
414	Republica Populară Chineză	北京师范大学	Beijing Normal University

Nr.	Țara	Denumirea oficială	Numele universității în limba engleză sau franceză, alte nume alternative sau anterioare
415	Republica Populară Chineză	北京航空航天大学	Beihang University (Beijing University of Aeronautics and Astronautics)
416	Republica Populară Chineză	华东理工大学	East China University of Science and Technology
417	Republica Populară Chineză	华中科技大学	Huazhong University of Science and Technology
418	Republica Populară Chineză	华南理工大学	South China University of Technology
419	Republica Populară Chineză	南京医科大学	Nanjing Medical University
420	Republica Populară Chineză	南京大学	Nanjing University
421	Republica Populară Chineză	南京理工大学	Nanjing University of Science and Technology
422	Republica Populară Chineză	南开大学	Nankai University
423	Republica Populară Chineză	厦门大学	Xiamen University
424	Republica Populară Chineză	吉林大学	Jilin University
425	Republica Populară Chineză	同济大学	Tongji University
426	Republica Populară Chineză	哈尔滨工业大学	Harbin Institute of Technology
427	Republica Populară Chineză	四川大学	Sichuan University
428	Republica Populară Chineză	复旦大学	Fudan University

Nr.	Țara	Denumirea oficială	Numele universității în limba engleză sau franceză, alte nume alternative sau anterioare
429	Republica Populară Chineză	大连理工大学	Dalian University of Technology
430	Republica Populară Chineză	天津大学	Tianjin University
431	Republica Populară Chineză	山东大学	Shandong University
432	Republica Populară Chineză	武汉大学	Wuhan University
433	Republica Populară Chineză	武汉理工大学	Wuhan University of Technology
434	Republica Populară Chineză	浙江大学	Zhejiang University
435	Republica Populară Chineză	清华大学	Tsinghua University
436	Republica Populară Chineză	湖南大学	Hunan University
437	Republica Populară Chineză	电子科技大学	University of Electronic Science and Technology of China (UESTC)
438	Republica Populară Chineză	苏州大学	Soochow University
439	Republica Populară Chineză	西安交通大学	Xi'an Jiaotong University
440	Republica Populară Chineză	首都医科大学	Capital Medical University
441	Republica Populară Chineză	香港中文大學	The Chinese University of Hong Kong
442	Republica Portugheză	Universidade de Aveiro	University of Aveiro

Nr.	Țara	Denumirea oficială	Numele universității în limba engleză sau franceză, alte nume alternative sau anterioare
443	Republica Portugheză	Universidade de Coimbra	University of Coimbra
444	Republica Portugheză	Universidade de Lisboa	University of Lisbon
445	Republica Portugheză	Universidade do Minho	University of Minho
446	Republica Portugheză	Universidade do Porto	University of Porto
447	Republica Portugheză	Universidade Nova de Lisboa	Nova University of Lisbon
448	Republica Serbia	Универзитет у Београду / Univerzitet u Beogradu	University of Belgrade
449	Republica Singapore	Universiti Kebangsaan Singapura / சிங்கப்பூர் தேசியப் பல்கலைக்கழகம் / 新加坡国立大学	National University of Singapore
450	Republica Singapore	Universiti Pengurusan Singapura / 新加坡管理大学 / சிங்கப்பூர் நிர்வாக பல்கலைக்கழகம்	Singapore Management University
451	Republica Singapore	Universiti Teknologi Nanyang / நன்யாங் தொழில்நுட்ப பல்கலைக்கழகம் / 南洋理工大学	Nanyang Technological University
452	Republica Turcia	Bilkent Üniversitesi	Bilkent University
453	Republica Turcia	Boğaziçi University	Bosphorus University
454	Republica Turcia	İstanbul Üniversitesi	Istanbul University
455	Republica Turcia	Koç Üniversitesi	Koç University

Nr.	Țara	Denumirea oficială	Numele universității în limba engleză sau franceză, alte nume alternative sau anterioare
456	Republica Turcia	Orta Doğu Teknik Üniversitesi	Middle East Technical University
457	Republica Turcia	Sabancı Üniversitesi	Sabanci University
458	Statele Unite ale Americii	American University	American University
459	Statele Unite ale Americii	Arizona State University	Arizona State University - Tempe
460	Statele Unite ale Americii	Baylor College of Medicine	Baylor College of Medicine
461	Statele Unite ale Americii	Boston College	Boston College
462	Statele Unite ale Americii	Boston University	Boston University
463	Statele Unite ale Americii	Brandeis University	Brandeis University
464	Statele Unite ale Americii	Brigham Young University	Brigham Young University
465	Statele Unite ale Americii	Brown University	Brown University
466	Statele Unite ale Americii	California Institute of Technology	California Institute of Technology
467	Statele Unite ale Americii	Carnegie Mellon University	Carnegie Mellon University
468	Statele Unite ale Americii	Case Western Reserve University	Case Western Reserve University
469	Statele Unite ale Americii	City University of New York	City University of New York

Nr.	Țara	Denumirea oficială	Numele universității în limba engleză sau franceză, alte nume alternative sau anterioare
470	Statele Unite ale Americii	Clark University	Clark University
471	Statele Unite ale Americii	Colorado State University	Colorado State University
472	Statele Unite ale Americii	Columbia University in the City of New York	Columbia University
473	Statele Unite ale Americii	Cornell University	Cornell University
474	Statele Unite ale Americii	Dartmouth College	Dartmouth College
475	Statele Unite ale Americii	Drexel University	Drexel University
476	Statele Unite ale Americii	Duke University	Duke University
477	Statele Unite ale Americii	Emory University	Emory University
478	Statele Unite ale Americii	Florida International University	Florida International University
479	Statele Unite ale Americii	Florida State University	Florida State University
480	Statele Unite ale Americii	George Mason University	George Mason University
481	Statele Unite ale Americii	George Washington University	George Washington University
482	Statele Unite ale Americii	Georgetown University	Georgetown University
483	Statele Unite ale Americii	Georgia Institute of Technology	Georgia Institute of Technology

Nr.	Țara	Denumirea oficială	Numele universității în limba engleză sau franceză, alte nume alternative sau anterioare
484	Statele Unite ale Americii	Harvard University	Harvard University
485	Statele Unite ale Americii	Icahn School of Medicine at Mount Sinai	Icahn School of Medicine at Mount Sinai / Mount Sinai School of Medicine
486	Statele Unite ale Americii	Illinois Institute of Technology	Illinois Institute of Technology
487	Statele Unite ale Americii	Indiana University Bloomington	Indiana University Bloomington
488	Statele Unite ale Americii	Indiana University–Purdue University Indianapolis	Indiana University-Purdue University Indianapolis
489	Statele Unite ale Americii	Iowa State University of Science and Technology	Iowa State University
490	Statele Unite ale Americii	Johns Hopkins University	Johns Hopkins University
491	Statele Unite ale Americii	Lehigh University	Lehigh University
492	Statele Unite ale Americii	Leland Stanford Junior University	Stanford University
493	Statele Unite ale Americii	Louisiana State University and Agricultural and Mechanical College	Louisiana State University, Baton Rouge
494	Statele Unite ale Americii	Massachusetts Institute of Technology	Massachusetts Institute of Technology
495	Statele Unite ale Americii	Mayo Medical School	Mayo Medical School
496	Statele Unite ale Americii	Medical University of South Carolina	Medical University of South Carolina
497	Statele Unite ale Americii	Michigan State University	Michigan State University

Nr.	Țara	Denumirea oficială	Numele universității în limba engleză sau franceză, alte nume alternative sau anterioare
498	Statele Unite ale Americii	New York University	New York University
499	Statele Unite ale Americii	North Carolina State University at Raleigh	North Carolina State University at Raleigh
500	Statele Unite ale Americii	Northeastern University	Northeastern University
501	Statele Unite ale Americii	Northwestern University	Northwestern University
502	Statele Unite ale Americii	Ohio State University	Ohio State University, Columbus
503	Statele Unite ale Americii	Oklahoma State University	Oklahoma State University – Stillwater
504	Statele Unite ale Americii	Oregon Health & Science University	Oregon Health and Science University (University of Oregon)
505	Statele Unite ale Americii	Oregon State University	Oregon State University
506	Statele Unite ale Americii	Pennsylvania State University	Pennsylvania State University, University Park
507	Statele Unite ale Americii	Princeton University	Princeton University
508	Statele Unite ale Americii	Purdue University	Purdue University, West Lafayette
509	Statele Unite ale Americii	Rensselaer Polytechnic Institute	Rensselaer Polytechnic Institute
510	Statele Unite ale Americii	Rockefeller University	Rockefeller University
511	Statele Unite ale Americii	Rush University	Rush University

Nr.	Țara	Denumirea oficială	Numele universității în limba engleză sau franceză, alte nume alternative sau anterioare
512	Statele Unite ale Americii	Rutgers University–Newark	Rutgers - The State University of New Jersey, Newark
513	Statele Unite ale Americii	Saint Louis University	Saint Louis University
514	Statele Unite ale Americii	San Diego State University	San Diego State University
515	Statele Unite ale Americii	State University of New York at Albany	University at Albany, SUNY
516	Statele Unite ale Americii	Stony Brook University	State University of New York at Stony Brook
517	Statele Unite ale Americii	Temple University	Temple University
518	Statele Unite ale Americii	Texas A&M University	Texas A&M University, College Station
519	Statele Unite ale Americii	Texas Tech University	Texas Tech University
520	Statele Unite ale Americii	Thomas Jefferson University	Thomas Jefferson University
521	Statele Unite ale Americii	Tufts University	Tufts University
522	Statele Unite ale Americii	University at Buffalo, The State University of New York	State University of New York at Buffalo
523	Statele Unite ale Americii	University of Alabama at Birmingham	The University of Alabama at Birmingham
524	Statele Unite ale Americii	University of Alaska Fairbanks	University of Alaska Fairbanks
525	Statele Unite ale Americii	University of Arizona	University of Arizona

Nr.	Țara	Denumirea oficială	Numele universității în limba engleză sau franceză, alte nume alternative sau anterioare
526	Statele Unite ale Americii	University of California, Berkeley	University of California, Berkeley
527	Statele Unite ale Americii	University of California, Davis	University of California, Davis
528	Statele Unite ale Americii	University of California, Irvine	University of California, Irvine
529	Statele Unite ale Americii	University of California, Los Angeles	University of California, Los Angeles
530	Statele Unite ale Americii	University of California, Riverside	University of California, Riverside
531	Statele Unite ale Americii	University of California, San Diego	University of California, San Diego
532	Statele Unite ale Americii	University of California, San Francisco	University of California, San Francisco
533	Statele Unite ale Americii	University of California, Santa Barbara	University of California, Santa Barbara
534	Statele Unite ale Americii	University of California, Santa Cruz	University of California, Santa Cruz
535	Statele Unite ale Americii	University of Central Florida	University of Central Florida
536	Statele Unite ale Americii	University of Chicago	University of Chicago
537	Statele Unite ale Americii	University of Cincinnati	University of Cincinnati
538	Statele Unite ale Americii	University of Colorado at Boulder	University of Colorado at Boulder
539	Statele Unite ale Americii	University of Colorado Denver	University of Colorado at Denver

Nr.	Țara	Denumirea oficială	Numele universității în limba engleză sau franceză, alte nume alternative sau anterioare
540	Statele Unite ale Americii	University of Connecticut	University of Connecticut, Storrs
541	Statele Unite ale Americii	University of Delaware	University of Delaware
542	Statele Unite ale Americii	University of Florida	University of Florida
543	Statele Unite ale Americii	University of Georgia	University of Georgia
544	Statele Unite ale Americii	University of Hawai‘i at Mānoa	University of Hawaii at Manoa
545	Statele Unite ale Americii	University of Houston	University of Houston
546	Statele Unite ale Americii	University of Illinois at Chicago	University of Illinois at Chicago
547	Statele Unite ale Americii	University of Illinois at Urbana-Champaign	University of Illinois at Urbana-Champaign
548	Statele Unite ale Americii	University of Iowa	University of Iowa
549	Statele Unite ale Americii	University of Kansas	University of Kansas, Lawrence (including Medical Center)
550	Statele Unite ale Americii	University of Kentucky	University of Kentucky
551	Statele Unite ale Americii	University of Maryland, Baltimore	University of Maryland, Baltimore
552	Statele Unite ale Americii	University of Maryland, Baltimore County	University of Maryland, Baltimore County
553	Statele Unite ale Americii	University of Maryland, College Park	University of Maryland, College Park

Nr.	Țara	Denumirea oficială	Numele universității în limba engleză sau franceză, alte nume alternative sau anterioare
554	Statele Unite ale Americii	University of Massachusetts	University of Massachusetts Amherst
555	Statele Unite ale Americii	University of Massachusetts Medical School	University of Massachusetts Medical School, Worcester
556	Statele Unite ale Americii	University of Miami	University of Miami
557	Statele Unite ale Americii	University of Michigan	University of Michigan, Ann Arbor
558	Statele Unite ale Americii	University of Minnesota, Twin Cities	University of Minnesota, Twin Cities
559	Statele Unite ale Americii	University of Missouri	University of Missouri, Columbia
560	Statele Unite ale Americii	University of Montana	University of Montana
561	Statele Unite ale Americii	University of Nebraska–Lincoln	University of Nebraska-Lincoln
562	Statele Unite ale Americii	University of New Mexico	University of New Mexico, Albuquerque
563	Statele Unite ale Americii	University of North Carolina at Chapel Hill	University of North Carolina at Chapel Hill
564	Statele Unite ale Americii	University of North Texas	University of North Texas
565	Statele Unite ale Americii	University of Notre Dame du Lac	University of Notre Dame
566	Statele Unite ale Americii	University of Oklahoma	University of Oklahoma - Norman
567	Statele Unite ale Americii	University of Oregon	University of Oregon

Nr.	Țara	Denumirea oficială	Numele universității în limba engleză sau franceză, alte nume alternative sau anterioare
568	Statele Unite ale Americii	University of Pennsylvania	University of Pennsylvania
569	Statele Unite ale Americii	University of Rochester	University of Rochester
570	Statele Unite ale Americii	University of South Carolina	University of South Carolina, Columbia
571	Statele Unite ale Americii	University of South Florida	University of South Florida
572	Statele Unite ale Americii	University of Southern California	University of Southern California
573	Statele Unite ale Americii	University of Tennessee – Knoxville	University of Tennessee, Knoxville
574	Statele Unite ale Americii	University of Texas at Austin	University of Texas at Austin
575	Statele Unite ale Americii	University of Texas at Dallas	University of Texas at Dallas
576	Statele Unite ale Americii	University of Texas Health Science Center at Houston	University of Texas Health Science Center at Houston
577	Statele Unite ale Americii	University of Texas Health Science Center at San Antonio	University of Texas Health Science Center at San Antonio
578	Statele Unite ale Americii	University of Texas MD Anderson Cancer Center	University of Texas MD Anderson Cancer Center
579	Statele Unite ale Americii	University of Texas Medical Branch	University of Texas Medical Branch at Galveston
580	Statele Unite ale Americii	University of Texas Southwestern Medical Center	University of Texas Southwestern Medical Center at Dallas
581	Statele Unite ale Americii	University of Utah	University of Utah

Nr.	Țara	Denumirea oficială	Numele universității în limba engleză sau franceză, alte nume alternative sau anterioare
582	Statele Unite ale Americii	University of Vermont and State Agricultural College	University of Vermont
583	Statele Unite ale Americii	University of Virginia	University of Virginia
584	Statele Unite ale Americii	University of Washington	University of Washington
585	Statele Unite ale Americii	University of Wisconsin–Madison	University of Wisconsin–Madison
586	Statele Unite ale Americii	University of Wyoming	University of Wyoming
587	Statele Unite ale Americii	Utah State University	Utah State University
588	Statele Unite ale Americii	Vanderbilt University	Vanderbilt University
589	Statele Unite ale Americii	Virginia Commonwealth University	Virginia Commonwealth University
590	Statele Unite ale Americii	Virginia Polytechnic Institute and State University	Virginia Polytechnic Institute and State University
591	Statele Unite ale Americii	Wake Forest University	Wake Forest University
592	Statele Unite ale Americii	Washington State University	Washington State University
593	Statele Unite ale Americii	Washington University in St. Louis	Washington University in St. Louis
594	Statele Unite ale Americii	Wayne State University	Wayne State University
595	Statele Unite ale Americii	West Virginia University	West Virginia University

Nr.	Țara	Denumirea oficială	Numele universității în limba engleză sau franceză, alte nume alternative sau anterioare
596	Statele Unite ale Americii	William Marsh Rice University	Rice University
597	Statele Unite ale Americii	Yale University	Yale University
598	Statele Unite ale Americii	Yeshiva University	Yeshiva University
599	Statele Unite ale Americii	University of Pittsburgh	University of Pittsburgh
600	Statele Unite ale Americii	Clemson University	Clemson University
601	Statele Unite ale Americii	Georgia State University	Georgia State University
602	Statele Unite ale Americii	Kansas State University	Kansas State University
603	Statele Unite ale Americii	Syracuse University	Syracuse University
604	Statele Unite ale Americii	Tulane University of Louisiana	Tulane University
605	Statele Unite ale Americii	University of Arkansas	University of Arkansas
606	Statele Unite ale Americii	University of Mississippi	University of Mississippi
607	Statele Unite ale Americii	Auburn University	Auburn University
608	Statele Unite ale Americii	Baylor University	Baylor University
609	Statele Unite ale Americii	College of William and Mary	College of William & Mary

Nr.	Țara	Denumirea oficială	Numele universității în limba engleză sau franceză, alte nume alternative sau anterioare
610	Statele Unite ale Americii	Fordham University	Fordham University
611	Statele Unite ale Americii	Howard University	Howard University
612	Statele Unite ale Americii	Kent State University at Kent	Kent State University
613	Statele Unite ale Americii	Loyola University Chicago	Loyola University Chicago
614	Statele Unite ale Americii	Marquette University	Marquette University
615	Statele Unite ale Americii	Miami University-Oxford	Miami University
616	Statele Unite ale Americii	Michigan Technological University	Michigan Technological University
617	Statele Unite ale Americii	Missouri University of Science and Technology	Missouri University of Science and Technology
618	Statele Unite ale Americii	New Jersey Institute of Technology	New Jersey Institute of Technology (NJIT)
619	Statele Unite ale Americii	Ohio University-Main Campus	Ohio University
620	Statele Unite ale Americii	Rutgers University-Newark	Rutgers - The State University of New Jersey, Newark
621	Statele Unite ale Americii	Southern Methodist University	Southern Methodist University
622	Statele Unite ale Americii	Stevens Institute of Technology	Stevens Institute of Technology
623	Statele Unite ale Americii	SUNY at Binghamton	Binghamton University SUNY

Nr.	Țara	Denumirea oficială	Numele universității în limba engleză sau franceză, alte nume alternative sau anterioare
624	Statele Unite ale Americii	The New School	The New School
625	Statele Unite ale Americii	The University of Alabama	University of Alabama
626	Statele Unite ale Americii	University of Denver	University of Denver
627	Statele Unite ale Americii	University of Massachusetts-Boston	University of Massachusetts - Boston
628	Statele Unite ale Americii	University of New Hampshire-Main Campus	University of New Hampshire
629	Statele Unite ale Americii	University of Tulsa	University of Tulsa
630	Statele Unite ale Americii	Worcester Polytechnic Institute	Worcester Polytechnic Institute
631	Statele Unite Mexicane	Instituto Tecnológico y de Estudios Superiores de Monterrey	Monterrey Institute of Technology and Higher Education
632	Statele Unite Mexicane	Universidad Nacional Autónoma de México	National Autonomous University of Mexico
633	Statul Israel	אוניברסיטת בן-גוריון בנגב	Ben-Gurion University of the Negev
634	Statul Israel	אוניברסיטת תל אביב	Tel Aviv University
635	Statul Israel	האוניברסיטה העברית בירושלים	Hebrew University of Jerusalem
636	Statul Israel	הטכניון – מכון טכנולוגי לישראל	Technion – Israel Institute of Technology
637	Statul Israel	מכון ויצמן למדע	Weizmann Institute of Science

Nr.	Țara	Denumirea oficială	Numele universității în limba engleză sau franceză, alte nume alternative sau anterioare
638	Statul Qatar	امعة قطر	Qatar University
639	Sultanatul Oman	امعة السلطان قابوس	Sultan Qaboos University
640	Țările de Jos	Erasmus Universiteit Rotterdam	Erasmus University Rotterdam
641	Țările de Jos	Radboud Universiteit Nijmegen	Radboud University Nijmegen
642	Țările de Jos	Rijksuniversiteit Groningen	University of Groningen
643	Țările de Jos	Technische Universiteit Delft	Delft University of Technology
644	Țările de Jos	Technische Universiteit Eindhoven	Eindhoven University of Technology
645	Țările de Jos	Universiteit Leiden	Leiden University
646	Țările de Jos	Universiteit Maastricht	Maastricht University
647	Țările de Jos	Universiteit Twente	University of Twente
648	Țările de Jos	Universiteit Utrecht	Utrecht University
649	Țările de Jos	Universiteit van Amsterdam	University of Amsterdam
650	Țările de Jos	Universiteit van Tilburg	Tilburg University
651	Țările de Jos	Vrije Universiteit Amsterdam	Free University Amsterdam / VU University Amsterdam

Nr.	Țara	Denumirea oficială	Numele universității în limba engleză sau franceză, alte nume alternative sau anterioare
652	Țările de Jos	Wageningen Universiteit en Researchcentrum	Wageningen University and Research Centre
653	Ucraina	Київський національний університет імені Тараса Шевченка	Taras Shevchenko National University of Kyiv
654	Ucraina	Харківський національний університет імені В. Н. Каразіна	Vasyl N. Karazin Kharkiv National University

ACTE ALE AUTORITĂȚII DE SUPRAVEGHERE FINANCIARĂ

AUTORITATEA DE SUPRAVEGHERE FINANCIARĂ

DECIZIE

privind sancționarea Societății ASILEX BROKER DE ASIGURARE-REASIGURARE — S.R.L. cu retragerea autorizației de funcționare

Autoritatea de Supraveghere Financiară, cu sediul în Splaiul Independenței nr. 15, sectorul 5, București, cod de înregistrare fiscală 31588130, cu respectarea prevederilor art. 13 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 93/2012 privind înființarea, organizarea și funcționarea Autorității de Supraveghere Financiară, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 113/2013, cu modificările și completările ulterioare,

având în vedere prevederile art. 2 alin. (1) lit. b) și art. 6 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 93/2012 privind înființarea, organizarea și funcționarea Autorității de Supraveghere Financiară, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 113/2013, cu modificările și completările ulterioare,

în cadrul ședinței din data de 5.04.2017, Consiliul Autorității de Supraveghere Financiară a analizat Referatul de constatare nr. 1.576 din 23.03.2017 privind sancționarea Societății ASILEX BROKER DE ASIGURARE-REASIGURARE — S.R.L. cu retragerea autorizației de funcționare, cu sediul social în municipiul Constanța, Str. Crișanei nr. 14, județul Constanța, înregistrată la Oficiul Național al Registrului Comerțului cu nr. J13/2.336 din 27.10.2009, cod unic de înregistrare 26152231 din 28.10.2009 și înscrisă în Registrul brokerilor de asigurare și/sau reasigurare al Autorității de Supraveghere Financiară cu numărul RBK-602 din 16.12.2009, reprezentată de către domnul Tănase Giambazi, în calitate de administrator,

constatându-se următoarele:

1. Prin Decizia nr. 608 din 30.03.2015, Autoritatea de Supraveghere Financiară a sancționat Societatea ASILEX BROKER DE ASIGURARE-REASIGURARE — S.R.L. cu interzicerea temporară a activității, „până la data la care societatea va transmite la A.S.F. dovada notificării tuturor societăților cu privire la suspendarea contractelor de intermediere și dovada predării documentelor cu regim special”.

2. Prin adresele înregistrate la Autoritatea de Supraveghere Financiară cu nr. RG-41.467 din 7.06.2016 și nr. RG-47.167 din 30.06.2016, Societatea ASILEX BROKER DE ASIGURARE-REASIGURARE — S.R.L. a solicitat A.S.F. „retragerea autorizației de funcționare”.

3. Societatea ASILEX BROKER DE ASIGURARE-REASIGURARE — S.R.L. a făcut dovada notificării societăților de asigurare și/sau reasigurare cu care a colaborat, cu privire la rezilierea contractelor de intermediere.

4. Societatea ASILEX BROKER DE ASIGURARE-REASIGURARE — S.R.L. nu a făcut dovada predării documentelor cu regim special către 2 (două) societăți de asigurare, nerespectând astfel prevederile art. 1 din Decizia Autorității de Supraveghere Financiară nr. 608 din 30.03.2015.

Nerespectarea deciziilor Autorității de Supraveghere Financiară constituie contravenție conform art. 39 alin. (2) lit. a) din Legea nr. 32/2000 privind activitatea și supravegherea intermediarilor în asigurări și reasigurări, cu modificările și completările ulterioare.

Față de motivele de fapt și de drept arătate, în scopul apărării drepturilor asiguraților și al promovării stabilității activității de asigurare în România,

Autoritatea de Supraveghere Financiară emite următoarea decizie:

Art. 1. — În conformitate cu prevederile art. 2 alin. (1) lit. b) și art. 3 alin. (1) lit. d) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 93/2012 privind înființarea, organizarea și funcționarea Autorității de Supraveghere Financiară, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 113/2013, cu modificările și completările ulterioare, coroborate cu prevederile art. 39 alin. (2) lit. a) și ale art. 39 alin. (3) lit. e) din Legea nr. 32/2000 privind activitatea și supravegherea intermediarilor în asigurări și reasigurări, cu modificările și completările ulterioare, se sancționează cu retragerea autorizației de funcționare Societatea ASILEX BROKER DE ASIGURARE-REASIGURARE — S.R.L., denumită în continuare *Societatea*, cu sediul social în municipiul Constanța, Str. Crișanei nr. 14, județul Constanța, înregistrată la Oficiul Național al Registrului Comerțului cu nr. J13/2.336 din 27.10.2009, cod unic de înregistrare 26152231 din 28.10.2009 și înscrisă în Registrul brokerilor de asigurare și/sau reasigurare al Autorității de Supraveghere Financiară cu nr. RBK-602 din 16.12.2009, reprezentată de către domnul Tănase Giambazi, în calitate de administrator, și radierea acesteia din secțiunea A și trecerea în secțiunea B din Registrul brokerilor de asigurare și/sau de reasigurare, conform dispozițiilor art. 3 și art. 4 alin. (4) din

Norma Autorității de Supraveghere Financiară nr. 29/2015 privind Registrul asiguraților-reasiguraților și Registrul brokerilor de asigurare și/sau de reasigurare.

Art. 2. — După data retragerii autorizației, Societății i se interzic desfășurarea activității de negociere și încheiere de noi contracte de asigurare pentru persoanele fizice sau juridice, acordarea de asistență pe durata derulării contractelor în curs ori în legătură cu regularizarea daunelor, precum și desfășurarea oricăror operațiuni specifice brokerilor de asigurare, astfel cum sunt definite în Legea nr. 32/2000, cu modificările și completările ulterioare.

Art. 3. — Societatea are obligația să aducă la cunoștința clienților săi retragerea autorizației de funcționare ca broker de asigurare, în termen de cel mult 5 zile lucrătoare de la data primirii prezentei decizii, în vederea efectuării plății ratelor scadente la contractele în curs de derulare direct la asiguraător, rămânând direct răspunzătoare pentru îndeplinirea obligațiilor asumate prin contractele în vigoare.

Art. 4. — Prezenta decizie se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, conform prevederilor art. 9 din Legea nr. 32/2000, cu modificările și completările ulterioare.

p. Președintele Autorității de Supraveghere Financiară,
Ion Giurescu

București, 3 mai 2017.
Nr. 640.

EDITOR: GUVERNUL ROMÂNIEI

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72
Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

